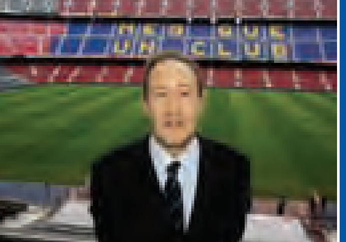

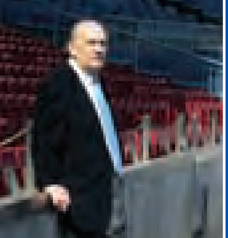
Revista Oficial FC Barcelona · Abril 2007
Núm. 26 · 3 Euros
www.fcbarcelona.cat

L'ANY DEL CAMP NOU

Homenatge a l'estadi en el 50 aniversari de la seva construcció

Lluís de Carreras
Tota l'explicació del "més que un club" que va encunyar el seu pare

Gustau Biosca
L'experiència i les anècdotes del defensa de les Cinc Copes

www.fcbarcelona.cat
Nous continguts i més serveis per a tots els barcelonistes

Amb Mitsubishi Electric no sortiràs de casa.

AIRE ACONDICIONAT

FCBARCELONA

Patrocinador oficial de la secció de bàsquet.

Els climatitzadors Mitsubishi Electric li garanteixen les prestacions tecnològiques més elevades del mercat, perquè gaudeixi de més benestar i confiança.

- **i-see Sensor** La nova dimensió del confort

  Aquesta tecnologia permet un control efectiu i total de la temperatura. El sensor detecta les diferències de temperatura que hi pugui haver a la sala i dirigeix automàticament el flux d'aire cap a la zona que convingui.

- **PlasmaDuo** Filter Systems Un filtre exclusiu de Mitsubishi Electric

  Plasma Duo és un revolucionari filtre de nova generació. Està format per dos sistemes de filtre, un que elimina les pudors i l'altre que purifica l'aire per aconseguir un ambient més relaxant.

- **MÀXIM ESTALVI ENERGÈTIC** El COP més elevat del mercat

  Mitsubishi Electric ofereix les unitats més eficients, gràcies als excel·lents coeficients d'eficàcia energètica de classe A.

- **QUICK CLEAN SYSTEM** Neteja ràpida i senzilla

  Aquest sistema facilita, d'una manera ràpida i senzilla, l'accés a l'interior de la unitat per deixar-la neta com el primer dia. D'aquesta manera, millorem la qualitat de l'aire, el consum i el rendiment de l'equip.

- **TECNOLOGIA INVERTER** Fins a un 30% d'estalvi

  La tecnologia Inverter DC aconsegueix un estalvi energètic de fins a un 30%. Quan es detecten canvis de temperatura a l'interior de la llar, el rendiment del compressor s'ajusta a les necessitats requerides.

- **GARANTIA TOTAL** 2 anys de tranquil·litat total

  Per a una tranquil·litat total, Mitsubishi Electric li ofereix 2 anys de garantia total. A més, per a la substitució del compressor li oferim una garantia de 3 anys.

ABRIL DEL 2007

Edita: Futbol Club Barcelona
Av. d'Arístides Maillol s/n - 08028 Barcelona
Tlf. 9021899 00 - Fax 934112210
Adreça electrònica: revista@fcbarcelona.cat

Director: Jordi Badia.

Subdirectors: Eduard Pujol,Toni Ruiz i David Saura.

Redactors: Carles Cascante, Xavier Catalán, Cristina Collado, Gustau Galvache, Francesc Orenes, Marc Parramon, Carles Santacana, Verònica Sanz, Anna Segura, Txemi Terés i Manel Tomàs.

Revisió lingüística: Lourdes Julià.

Redactors en pràctiques: Miquel Dalmau i Jaume Canut.

Col·laboradors: Antoni Aira i Josep M. Ducamp.

Disseny i Infografia: Grupo ADI.

Fotografia: Arxiu FCB, A. Campañà, Bevenrain i FCB Merchandising.

Fotografia - Col·laboracó especial: Estudiants de la Universitat de Vic, de la Facultat d'Empresa i Comunicació, del departament de Comunicació Digital i del Departament de Comunicació Corporativa que cursen les llicenciatures de Comunicació Audiovisual, Periodisme i Publicitat.

Publicitat: FC Barcelona
Departament Comercial i de Màrqueting
Telf. 934963672.

Impressió: Rotocayfo Quebecor.

Tiratge: 126.500 exemplars.
Dipòsit Legal: B-40053-02.

La redacció d'aquest número s'ha tancat el 2 d'abril del 2007.

Foto de portada: Arnau Macià / UVic

Cinquanta anys

No és veritat que una mentida a còpia de repetir-la esdevingui veritat. Continua sent mentida. Una cosa ben diferent és que amb la insistència el mentider aconsegueixi que, per bona fe o desconeixement, hi hagi força gent que se'l cregui. Però la història és tossuda i amb treball i coneixements es poden corregir creences equivocades. I mai és tard per a refer la veritat. En el cas del FC Barcelona, hi ha un episodi que no ha estat mai ben explicat del tot. S'ha dit i repetit mantes vegades que amb la requalificació de Les Corts el club va fer el seu diner fàcil. I no és cert. I és molt injust. La realitat de l'operació urbanística de construcció del Camp Nou i venda de Les Corts és ben diferent del que s'ha dit i, fet i fet, el Barça en va sortir perjudicat a curt termini.

Els terrenys que el club va adquirir per a la construcció del Camp Nou eren edificables. La requalificació els va convertir en zona verda. L'edificabilitat prevista als terrenys del Camp Nou va ser traslladada a Les Corts. Era, doncs, una operació neutra. Tanmateix, el FC Barcelona va sortir-ne força perjudicat perquè la requalificació de Les Corts no va arribar fins a vuit anys més tard. Si la requalificació s'hagués fet quan tocava, potser la història del futbol espanyol seria diferent i una mica més favorable als colors blaugrana. A finals dels anys cinquanta, el Barça era tan fort com el Reial Madrid d'Alfredo Di Stéfano. Li va guanyar dues lligues i el va eliminar de la Copa d'Europa. Però el deute acumulat per l'esforç de la construcció del Camp Nou, va obligar la Junta directiva de l'època a desprendre's de Luis Suárez, la figura més jove de l'època, i renunciar així a construir un equip al seu voltant. La falta de diners va condicionar la política esportiva de la primera meitat dels anys seixanta. No va ser fins a després de la requalificació de Les Corts que el Barça no es refà, també esportivament. Havien passat vuit anys i el mal ja estava fet.

Els detalls d'aquella operació urbanística, de construcció del Camp Nou i requalificació de Les Corts s'explica en aquest número de la REVISTA que ha volgut ser una mena d'homenatge a l'estadi blaugrana que el dia de la Mercè d'aquest any farà cinquanta anys. D'alguna manera, aquest és el primer de tota una sèrie d'actes amb què el club voldrà commemorar una efemèride tan significada.

Hem volgut obrir les portes del Camp Nou i mostrar les parts més desconegudes. Per aquest motiu, vàrem encarregar a un grup d'estudiants de fotografia de la Universitat de Vic que miressin l'estadi a través dels seus objectius. El resultat és un treball magnífic en què s'observa el camp des d'angles insòlits i perspectives impensades. El lector segur que reconeixerà racons pels quals hi passa cada dia de partit, sense haver-se adonat mai de la potencialitat plàstica que amagava.

Hi ha una altra mirada que també hem volgut recollir, més entranyable: la dels seus veritables protagonistes, els jugadors d'una banda, i alguns espectadors, d'una altra banda. Cinquanta anys han donat per a tot tipus d'experiències i vivències, algunes d'esportives i d'altres de més personals.

El Camp Nou és la casa comuna del barcelonisme. Jugar a casa no és una expressió buida de significat. No només vol dir que el Barça juga al seu camp, al lloc on entrena cada dia. Vol dir, també i sobretot, que l'equip juga amb i per a la seva gent

Visa Barça

Envia'ns la teva foto i podràs jugar al Camp Nou

Des de petits sempre hem tingut un somni: jugar al Camp Nou. Una experiència que l'any passat es va fer realitat per a 50 titulars de la Visa Barça.Enguany torna el Gran Partit. Si tens una foto de quan eres petit vestit amb els colors del Barça divertida, original i culer, envia-la al web www.busquemtitulars.com. Si surt seleccionada i ets titular de la Visa Barça podràs jugar el Gran Partit al Camp Nou.

www.busquemtitulars.com

Juguem?

Si encara no tens la Visa Barça, sol·licita-la a la teva oficina de "la Caixa", *on-line* a través del web o truca al 902 239 498.

SUMARI

AVUI JUGUEM A CASA

El mes de setembre farà 50 anys que el Camp Nou és la casa gran del barcelonisme. Un atreviment col·lectiu que explica part de la grandesa del club: el camp és gran per magnitud, però sobretot és gran per qualitat. Orgull sostingut, la REVISTA BARÇA li dedica aquest número 26. És un homenatge que ens obre una vegada més les portes de l'estadi en forma de recorregut històric, d'imatges inèdites de present i de tast humà a partir del batec del camp en les 24 hores d'un dia sense partit. I és que avui, com els diumenges, quan el Barça juga al Camp Nou, juga a casa

Cristina Fàbrega / UVic

A mitjans dels cinquanta, una imatge dels primers moviments de terres per fer el Camp Nou.

L'OPERACIÓ URBANÍSTICA, AL DESCOBERT

La Revista Barça desvela en aquest número un assumpte que històricament s'ha tractat de manera interessada. Es tracta de l'operació urbanística que va permetre aixecar el Camp Nou. Algunes veus s'han referit a una complicitat de la Junta directiva d'aleshores amb el govern franquista i a facilitats urbanístiques per construir l'actual estadi. Però no va ser així...

TEXT: Carles Santacana | FOTOS: A.Campañà / Arxiu FCB

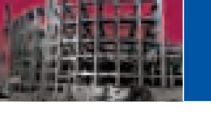
Recentment s'han comparat i justificat requalificacions molt beneficioses per a d'altres clubs de l'Estat amb la requalificació que a mitjans dels anys 60 es va fer dels terrenys de Les Corts. El que s'ha silenciat és que per construir el Camp Nou el Barça va renunciar a l'edificabilitat que tenien per decret els terrenys que va adquirir per aixecar l'estadi. En concret va renunciar a 100.000 metres quadrats de terrenys edificables. En canvi, va trigar vuit anys per aconseguir la requalificació de només 20.000 metres quadrats de Les Corts, és a dir, una cinquena part dels que havia convertit en equipaments esportius. Un lapse de temps que va afectar de manera molt negativa l'economia del club i la parcel·la esportiva.

Lògicament, aquestes operacions donen lloc a tota mena de situacions en les relacions entre clubs i les administracions públiques, responsables de legalitzar els canvis urbanístics.
Quan es parla d'aquestes qüestions, i es pensa en el Barça, sovint ve al cap el cas del vell camp de Les Corts. Aquest camp, construït pel club l'any 1922, va deixar de fer servei el 1957, amb la construcció del Camp Nou. Vuit anys més tard el terreny va ser requalificat, de manera que el club el va poder vendre en millors condicions. Aquesta part de la història, absolutament certa, ens donaria només una lectura parcial i interessada de la contribució del Barça a la urbanització de la ciutat.
Paga la pena tirar una mica més enrere, just quan van començar les gestions per construir

> *S'ha silenciat que per construir el Camp Nou el Barça va renunciar a l'edificabilitat que per decret tenien els terrenys adquirits per aixecar el nou estadi*

Sovint quan es parla de la construcció de nous camps de futbol s'escolten expressions com requalificacions, diner fàcil (conegut també com a pelotazo). Una cosa és evident, els camps de futbol ocupen molt espai i quan aquest espai –especialment a les ciutats– esdevé un bé escàs, el seu valor es pot multiplicar. Aquest procés acostuma a coincidir amb el creixement urbà, de manera que una opció habitual ha estat la requalificació de terrenys d'un camp esportiu per convertir-lo en un solar edificable. En aquests casos els beneficis serveixen per a construir un nou estadi situat als afores, on els solars són més econòmics.

l'actual Camp Nou. Corria l'any 1950 i la junta que presidia Agustí Montal i Galobart va prendre una decisió transcendent: tiraria endavant la compra dels primers terrenys per a un futur nou camp de futbol, que substituís l'estadi de Les Corts, que ja no admetia més ampliacions. La compra d'aquests terrenys té força interès. La Junta directiva buscava una ubicació que no fos gaire allunyada de la vigent aleshores. I va començar per la compra dels terrenys de Can Planes que aleshores tenien la qualificació d'edificables, com a mínim des d'una planificació feta el 1942. En aquell moment els terrenys de Can Planes for-

CAMP GRAN, CAMP PETIT

Encara que salta a la vista l'enorme diferència en l'aforament entre el camp de Les Corts i el Camp Nou, a efectes urbanístics el més rellevant és que el Camp Nou ocupava una extensa franja de terrenys al voltant de l'estadi. Per aquest motiu, el conjunt de terreny de la zona del Camp Nou és vuit vegades més gran que el de Les Corts. En concret, el Camp Nou i el seu entorn ocupaven 186.895 m², mentre que el camp de Les Corts es va aixecar sobre 22.586,72 m².

maven part d'una zona qualificada com a apta per a edificació d'alçades limitades. Aquest caràcter edificable havia estat reforçat l'any 1949 per un decret del Ministerio de la Gobernación (decreto 6-VI-1949, por el que se dan normas relativas a la urbanización del sector de la avenida del Generalísimo, de Barcelona), que preveia una extensíssima urbanització d'un ampli perímetre basat en la construcció sistemàtica d'illes d'habitatges. Fins i tot es preveia que si la iniciativa privada no construïa, l'ajuntament estaria autoritzat a expropiar terrenys per tirar endavant la urbanització. No s'escapa a ningú la importància d'aquesta normativa, ja que era de rang estatal, signada pel mateix Francisco Franco, perquè el poder real dels ajuntaments en aquells moments era molt limitat.

En definitiva, doncs, dels 79.000 metres quadrats que es van adquirir en aquella primera compra, ratificada pels socis, 50.000 eren plenament edificables, mentre se n'havien de reservar 27.000 per a vials, i se'n preveien una mica més de 2.000 per a zona verda. Fet i fet, els terrenys eren plenament aptes per a construir-hi habitatges. Tant és així que, en el moment de la compra per part del club, alguns socis que s'oposaven a la construcció d'un nou estadi utilitzaven també aquest argument. Aquests opositors deien textualment que, en virtut d'aquestes disposicions, "se obliga a los propietarios (…) a la edificación forzosa por bloques completos de manzanas". Per això creien que la junta hauria d'aconseguir primer que els terrenys fossin declarats espai verd o zona esportiva, la qual cosa consideraven difícil, ja que escapava de les competències municipals. Aquests socis fins i tot tenien por que el Barça es veiés obligat a fer d'empresa immobiliària per treure rendiment a uns terrenys que potser no es podrien fer servir com a camp de futbol.

Afortunadament els socis van decidir tirar endavant amb l'operació de compra de terrenys, i la junta va continuar el procés. Paral·lelament, entre el 1950 i el 1954 el projecte va estar aturat, en bona part perquè vivia condicionat a una possible permuta de terrenys amb el propietari de la Torre Melina. El 1954 la junta va decidir abandonar la idea d'aquesta permuta, i tirar endavant en els terrenys adquirits inicialment, en els quals es va construir el Camp Nou. El projecte s'anava fent encara més ambiciós, i es va procedir a completar els terrenys amb noves adquisicions. Les noves operacions es van fer entre el 1954 i el 1956, i van suposar la compra de més de 100.000 nous metres quadrats, que estaven sotmesos a la mateixa normativa que els adquirits el 1950; és a dir, que la immensa majoria eren zona edificable, amb la reserva de sòl per a la urbanització dels nous vials sobre els quals havien d'assentar-se les noves illes d'habitatges. De fet, quan es va produir aquesta segona tanda de compra de terrenys s'havia produït una novetat. El Pla Comarcal del 1953 ja preveia el potencial de la zona com a espai per a equipaments esportius. I és que quan s'havia plantejat la possible permuta de terrenys amb la Universitat, era precisament per a fer-hi equipaments esportius de la institució docent. De tota manera, la concreció de les intencions del Pla Comarcal no va arribar fins a l'elaboració del Pla Parcial de la zona, fet el 1956. Amb aquesta norma urbanística es va dibuixar definitivament la trama urbana de la zona.

> *Els vuit anys que es va trigar per aprovar la requalificació de Les Corts van afectar de manera molt negativa l'economia del club i la parcel·la esportiva*

MODIFICACIONS URBANÍSTIQUES DELS TERRENYS DEL CAMP NOU

Superfície total: 186.895 m² (4.946,741 pl².)

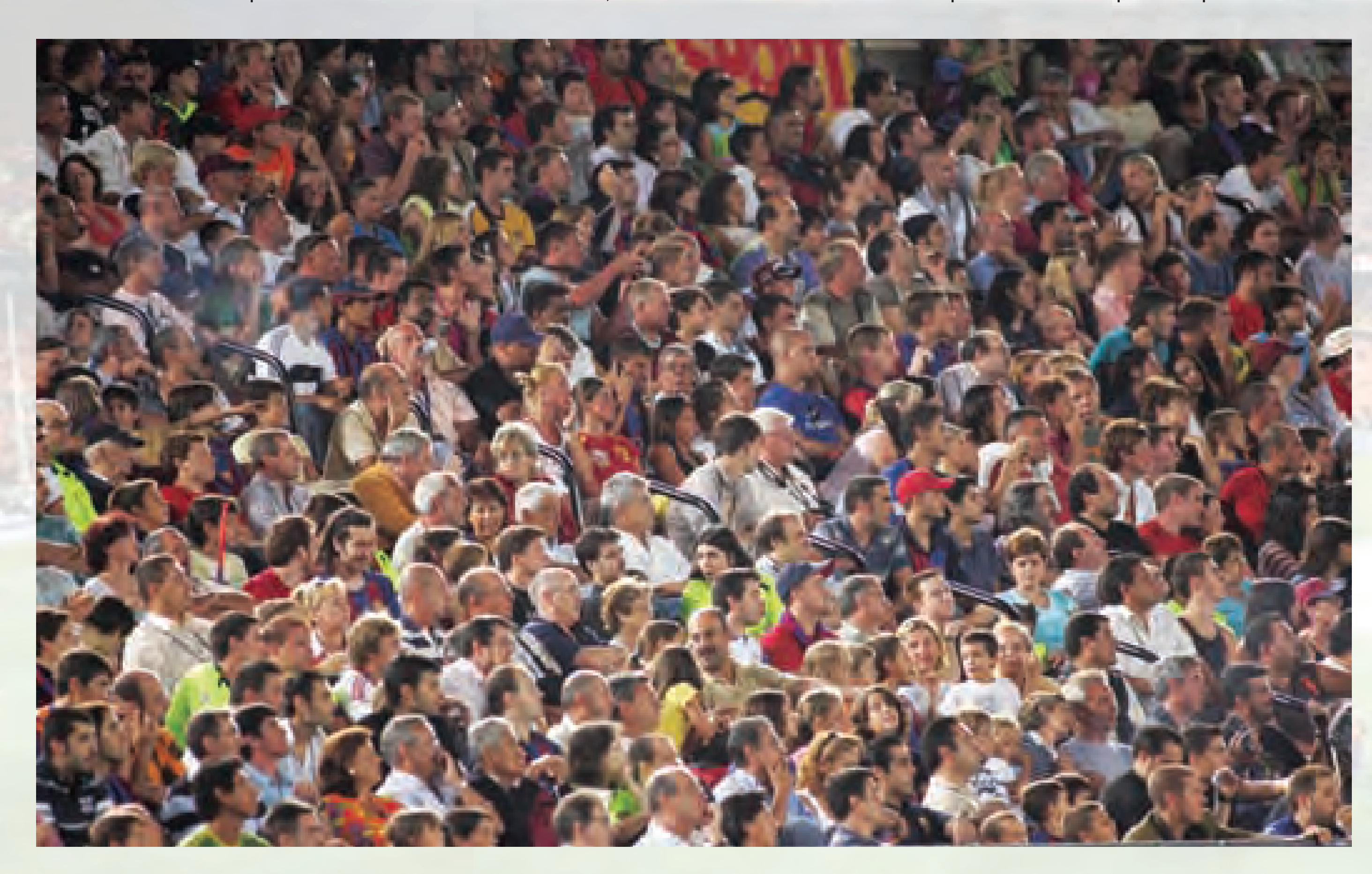
SUPERFÍCIES, segons alineacions abans del Pla Parcial de 1956		SUPERFÍCIES, segons alineacions vigents gener 1957	
Edificable	115.275 m²	Zona esportiva	155.927 m²
Vial	69.169 m²	Vials	28.788 m²
Zona verda	2.450 m²	Parc urbà	2.138 m²
		Residencial urbana	40 m²

Així, doncs, el club va aconseguir que els 115.000 metres quadrats edificables es convertissin en 155.000 metres quadrats destinats a zona esportiva. Òbviament, això és el que interessava al club, que havia comprat els terrenys per fer un camp, no pas per convertir-se en una immobiliària. Ara bé, val la pena tenir en compte que l'objectiu del club va ser precisament l'invers del que succeeix en moltes operacions vinculades a clubs de futbol, i que va contribuir decisivament a dibuixar una àmplia zona de la ciutat.

Com tothom sap, la construcció del Camp Nou va suposar una despesa importantíssima, en una operació que només era factible si el club podia vendre el vell camp de Les Corts. De fet, els informes d'arquitectes aliens a la nova edificació ja preveien un alt valor comercial dels terrenys del camp vell, per la seva ubicació i per les operacions que s'estaven produint aleshores en aquella zona. Per fer possible l'operació va caldre primer la requalificació dels terrenys, que va ser tramitada per l'ajuntament i aprovada definitivament pel consell de ministres el 13 d'agost del 1965. El resultat d'aquella requalificació va ser que el club va poder vendre una part dels terrenys per a la construcció d'habitatges, mentre que una altra part es destinaria a zona verda. El significat de tot aquest procés és molt clar. Per fer el Camp Nou el Barça va convertir en zona esportiva més de 100.000 metres quadrats de terrenys edificables; i posteriorment, per a garantir-ne el finançament, va demanar la requalificació, en sentit invers, de només 20.000 metres quadrats, és a dir, una cinquena part. Per això, i per ser justos amb la realitat, no és correcte referir-se aïlladament a la requalificació de Les Corts, sinó al conjunt de les accions urbanitzadores que el club ha dut a terme al barri que ha fet seu

EN PRIMERA PERSONA

El Camp Nou farà 50 anys. Cada setmana s'omple de milers de socis fidels als colors del Barça. Aquest és un recull d'opinions de socis i aficionats, de coneguts i d'anònims, de presidents i futbolistes, que parlen de l'autèntic temple del barcelonisme, el nostre estadi. Són opinions i sensacions intransferibles, com el carnet de soci. És el Camp Nou viscut en primera persona

Emilio Butrageño

Jugador del Reial Madrid 1984-1995

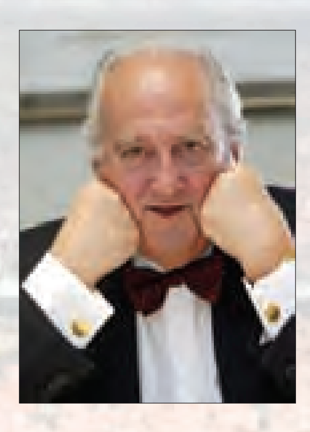
"L'ESTADI T'ENGOLEIX"

Emilio Butragueño és un referent del Reial Madrid, equip que va liderar durant més de deu temporades. La primera vegada que va trepitjar la gespa del Camp Nou va ser a la temporada 1984-85 i aquest és un dels seus millors records: "Havia escoltat tants comentaris que tenia curiositat per veure'l. Vaig pensar que era espectacular. Des de sota t'engoleix, t'impacta, després veus que es va obrint. És un lloc fantàstic per jugar al futbol. Sóc dels que pensen que els estadis reflecteixen el poder d'un club i aquest n'és un exemple. A Europa hi ha cinc o sis estadis que destaquen per la seva bellesa o construcció o perquè impressionen des de sota i el Camp Nou està en aquest grup".

En la seva etapa com a jugador madridista no va guanyar mai al Camp Nou en partit de Lliga: "Els records esportius no són meravellosos, la veritat. El Barça era molt fort en aquests partits". En el seu primer partit al Camp Nou vestint la samarreta blanca el seu equip va perdre per 3 a 2. Això sí, va marcar el segon gol de l'equip a les acaballes. Però no va ser una constant. En els deu partits de Lliga que hi va jugar, només va fer dos gols.

Té un record molt especial de la seva última visita com a jugador del Madrid. Va ser el 27 de maig del 1995. Aquell dia no va jugar perquè l'entrenador, aleshores Jorge Valdano, el va deixar a la grada. Quan es va acabar el partit va voler baixar a la gespa per trepitjar-la per última vegada. "Ho recordo amb molt de 'carinyo'. Sabia que no tornaria més i una hora després del partit em vaig donar el capritx de veure'l des de sota. És un estadi

que sempre em va agradar i per això vaig buscar aquesta última i reposada passejada. Estava tot sol amb els llums de l'estadi gairebé apagats. Va ser un comiat molt especial i em van venir al cap sentiments positius. Vaig conviure amb jugadors del Barça a la selecció espanyola i entenc que la rivalitat amb el Barça sempre ha de ser saludable. Sempre s'han de respectar els rivals i valorar-los".

Raimon Carrasco
President del FC Barcelona 1977-1978

UN ENAMORAMENT
AMB RETICÈNCIES

Quan va acabar el mandat d'Agustí Montal, Raimon Carrasco va ocupar la presidència del club fins a l'1 de juliol del 1978. El seu primer record del Camp Nou és de quan va anar a veure la maqueta. "Vaig quedar impressionat". Tot i que quan el va veure acabat li va costar de pair, ja que "havíem perdut el camp de Les Corts, que era una meravella. I tenia la idea que amb el canvi ens havíem separat dels jugadors. Però a mesura que va anar passant el temps, vaig quedar meravellat de l'estadi i es va convertir en un dels millors del món".
Va viure el partit d'inauguració, del qual recorda tota mena de detalls: "Vaig comprar quatre abonaments de tribuna i hi vaig anar amb la meva dona i els meus dos fills. El Barça va jugar amb una selecció de Varsòvia i va acabar guanyant 4 a 2".
Amb tot, hi ha un altre partit del qual en té un record més especial. Va ser un partit jugat el 30 d'agost del 1961: "Aquell dia van jugar junts amb la samarreta blaugrana Kubala i Di Stéfano. Era el que havíem somiat tots els barcelonistes i per les circumstàncies que tots coneixem no es va poder realitzar fins llavors". Era el partit d'homenatge a Kubala i el Barça va guanyar l'Stade de Reims per 4 a 3, amb dos gols de Di Stéfano".
Acaba explicant, a tall d'anècdota, el partit de comiat a Johan Cruyff, que coincidia amb el punt final del seu mandat: "El meu germà em va dir que en aquests partits el moment més dur per al jugador que s'acomiada és quan el jugador marxa del camp i es queda sol al vestidor. Quan Cruyff va marxar del camp, cap a la meitat de la segona part, vaig deixar la llotja i vaig baixar al vestidor per estar amb ell. Era curiós sentir l'ambient del camp des del vestidor. Només estàvem ell i jo; Johan em va agrair molt que estigués amb ell en aquells moments."

Víctor Casas
President de la Penya Barcelonista Villarramiel. (Paléncia) *És soci però no ha estat mai al Camp Nou*

"PER LA MEVA FILLA FARÉ
EL VIATGE A BARCELONA"

La Penya es va crear fa dos anys i malgrat serne el president Víctor Casas no ha visitat mai el Camp Nou. "Sóc jove, tinc 40 anys, casa amb hipoteca, dona i una filla. Podria anar, sóc el fan número u, però tot el viatge em sortiria massa car". El seu somni és "que la meva filla de 10 anys el vegi i fins i tot pugui tocar la gespa". "Des que va néixer és del Barça i per ella farem el viatge a Barcelona", avança el Víctor. Casas ha de defensar des de la llunyania el seu barcelonisme. Afirma que "des de Barcelona tot és molt fàcil i bonic. Aquí hem de lluitar a contracorrent. Penseu que estem a Castella i Lleó i predominen els aficionats del Reial Madrid".

René Doutres
Soci membre de la Penya Barcelonista de Perpinyà

"ÉS EL MILLOR CAMP
D'EUROPA I EL MÓN"

René Doutres és un dels 13.815 socis que viuen fora de Catalunya: per a ell el Camp Nou és sinònim d'espectacle i de futbol de qualitat: "Sempre m'ha agradat veure partits on participin jugadors del nivell de Cruyff, Kubala... Però el millor jugador que ha jugat al Camp Nou és Romário!" A l'hora de parlar de l'estadi, René Doutres creu que és "el millor camp d'Europa i del món". Per ell "els partits més especials al Camp Nou són sempre els que juguem contra el Reial Madrid".

Joan Gallego
Soci número 4579 del FC Barcelona. Es va donar d'alta coincidint amb la inauguració

"ARA TOCA REMODELAR-LO"

Coincidint amb la inauguració del camp es van donar d'alta nombrosos socis. Joan Gallego n'és un. A les portes de rebre la insígnia d'or del club, recorda amb molta emoció "el dia de la inauguració. Recordo les sardanes i tot el festival que es va fer". Afirma que "de tota la vida que anava al camp de Les Corts amb la família i suposo que amb la inauguració del Camp Nou em deurien renovar l'abonament, no me'n recordo gaire bé". Joan Gallego creu que el Camp Nou era en aquell moment "espectacular i únic", però creu que ara "caldria fer el que ja tenen pensat: remodelar-lo".

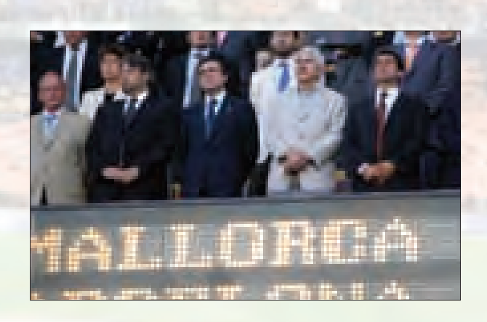

Joan Gaspart
President del FC Barcelona 2000-2003

AMB ULLS D'AFICIONAT,
DIRECTIU I PRESIDENT

Recorda amb emoció el primer dia que va contemplar el Camp Nou. "Va ser en el partit inaugural. Hi vaig anar amb tota la meva família: pares, avis i germanes. Va ser una gran festa i tots vam gaudir d'un gran dia barcelonista". Amb tot, Gaspart ja coneixia l'estadi molt abans, ja que va seguir el procés de les obres de construcció del Camp Nou de la mà del seu avi. Joan Gaspart defineix el Camp Nou com "un dels millors complexos esportius del món. És un camp amb una màgia especial". Assegura que "el president Miró-Sans va tenir una gran visió de futur en comprar els terrenys i construir-lo, tot i que els presidents Montal i Núñez també van tenir un gran encert perquè les seves intervencions ens han permès gaudir fins avui d'aquest magnífic espai esportiu". Gaspart també reivindica la resta d'instal·lacions del club, "el Palau, el Museu, la Botiga, totes les instal·lacions tenen un component sentimental que les fa úniques".

De tots els partits que ha viscut, Gaspart recorda "haver patit més que mai en les finals que hem jugat al Camp Nou, com la final de la Recopa contra l'Standard de Lieja, i en les nits de remuntada històrica, com el dia del 5 a 4 contra l'Atlètic de Madrid a la Copa; en definitiva, els partits on el públic juga amb el número 12". Durant els seus tres anys com a president del FC Barcelona, Gaspart va acumular diverses anècdotes en relació al camp. "En tinc moltes, però n'hi ha una que és molt entranyable. En més d'una ocasió alguns culés em van demanar estendre les cendres dels seus familiars difunts sobre la gespa, com a "última voluntat del finat", cosa que vaig permetre. L'autenticitat del sentiment barcelonista es fa evident i per això sàviament diem que el Barça és més que un club".

Pasqual Maragall
President de la Generalitat 2003-2006

"ÉS LA CATEDRAL
DEL FUTBOL CATALÀ"

L'expresident de la Generalitat de Catalunya Pasqual Maragall és una de les nombroses personalitats que ha tingut la possibilitat de presidir partits des de la llotja del Camp Nou. Maragall, però, té el seu primer record barcelonista d'un partit del 1948 disputat al vell camp de Les Corts. L'expresident de la Generalitat el rememora amb tota mena de detalls: "El primer partit el vaig veure quan tenia 6 anys, assegut entre el meu pare i el meu oncle Gabriel. Era un partit contra l'Espanyol i a la primera part, només començar, el jugador Casas de l'Espanyol se'n va anar directe cap a Florencio i el va lesionar. El resultat va ser de 5 a 1 a favor del Barça. El Barça va jugar amb Velasco, Elías, Curta, Gonzalvo II, Calvet, Gonzalvo III, Basora, Seguer, César, Florencio i Valle". (La lesió de Florencio va ser greu. Es va produir al minut 22 de la primera part quan Casas va fer una entrada violenta a Florencio, que es va trencar el lligament lateral interior de la cama dreta. Pocs dies abans, Casas havia manifestat públicament la seva intenció de lesionar Florencio i el Barça havia denunciat el fet a la Federació Catalana de Futbol).
Maragall no recorda quan va trepitjar per primer cop el Camp Nou, però assegura que "l'impacte que em va causar va ser enorme". De fet, el defineix com "la catedral del futbol català. La del futbol espanyol és San Mamés. Quan érem petits tots érem del Barça... i del Bilbao. Ara molts són del seu equip... i del Barça". Ja fora del govern, també té anècdotes relacionades amb l'estadi: "La més recent és que en el darrer partit de Lliga entre el Barça i el R. Madrid (3-3, gran partit) ens va tocar seure junts a l'Artur Mas i a mi. Mai havíem coincidit tant en tot".

Manel Martí
President de l'Associació de Cecs i Disminuïts Visuals de Catalunya

"ÉS MERAVELLÓS PERÒ LI FALTA
ADAPTAR-SE ALS DISCAPACITATS"

Manel Martí és president de l'Associació de Cecs i Deficients Visuals de Catalunya i membre de la Penya Blaugrana d'aquesta associació. "Som una entitat de més de 400 socis i fem tota mena d'activitats socioculturals". Fa poc que s'ha creat i encara no han anat a cap partit al Camp Nou. "Precisament vull parlar amb el president Joan Laporta perquè ens assigni un lloc fix a l'estadi. Vam anar-hi un cop, amb un grup de trenta persones i vam visitar les instal·lacions". El Manel recorda amb especial interès "el 5-0 al Reial Madrid; la final de la Recopa amb l'Standard de Lieja i el 4-3 contra l'Atlètic de Madrid en la Copa del Rei". Martí avisa que el Camp Nou és "meravellós però li falta accessibilitat per a discapacitats".

Joan Pau Mitjans
Fill de Francesc Mitjans, arquitecte del Camp Nou

UN CAMP QUE NECESSITAVA
"RESPIRAR"

Amb només 5 anys ja va assistir a la col·locació de la primera pedra. De fet, el projecte li era familiar. No endebades, el seu pare n'era l'arquitecte principal. "Ell es va involucrar molt en aquella feina i el seu estudi professional era per a mi com casa meva. Jo em passava moltes estones jugant i corrent per sota la maqueta del futur estadi." Joan Pau Mitjans, fill de l'arquitecte del Camp Nou, recorda que el seu pare "ni era aficionat ni havia planejat mai cap obra relacionada amb l'esport". "El que va fer és molt meritori –afegeix-, ja que partia d'una total ignorància en el tema dels recintes futbolístics però va conjugar l'estudi a fons de la qüestió amb les seves enormes capacitats fins a arribar a fer una obra modèlica. Una de les coses que va arribar a tenir molt present és que el Camp Nou necessitava molts terrenys (el projecte inicial era molt petit) per poder 'respirar'. De fet, totes les instal·lacions i projectes del voltant del Camp Nou els tenim gràcies a aquesta insistència del meu pare, que sempre li estava dient al president Miró-Sans que l'estadi necessitava més terrenys."
Aquest coneixement tan directe de les instal·lacions del club va facilitar que Joan Pau Mitjans participés, conjuntament amb altres companys de professió, en altres operacions urbanístiques al Camp Nou. L'ampliació de l'any 1982 n'és la més destacada, però també va col·laborar en les obres del nou edifici de la Botiga, la remodelació del 1994 (quan es va abaixar el nivell del terreny de joc per tal de convertir la primera graderia dels gols en localitats de seient), la renovació de la coberta de tribuna, les noves cabines de premsa, l'ampliació del Museu i el nou vestíbul de tribuna... "Val a dir que el president Núñez confiava molt en l'equip que havia fet l'ampliació del 1982", recorda Joan Pau Mitjans.

Agustí Montal
President del FC Barcelona 1969-1977

EL PARE, ELS HIMNES
I LES AMBULÀNCIES

Agustí Montal va presidir el club quan el Camp Nou ja era una realitat, però també en va viure el naixement. El primer record que té

de l'actual estadi és "la compra que va fer el meu pare (Agustí Montal Galobart), quan era president del club, d'uns terrenys d'una Bòbila a les Corts i que van servir per construir el nou estadi. També recordo especialment el dia de la col·locació de la primera pedra i el dia de la inauguració. Van ser realment espectaculars".
Defineix l'estadi com "una gran obra arquitectònica d'aquella època, el millor camp de futbol des de fa 50 anys". Durant els seus vuit anys com a president destaca aquests partits: "El de la celebració del 75è aniversari del club davant la selecció de l'Alemanya oriental, quan s'estrena el *Cant del Barça* i al camp es toca per primera vegada el *Cant de la Senyera*; el partit de la Lliga 1973-74 davant l'Atlètic de Madrid per l'inoblidable gol de Cruyff a Reina; o el de la rebuda al president de la Generalitat de Catalunya, Josep Tarradellas, en un partit de Lliga davant del Las Palmas".
Precisament del partit de la celebració de les noces d'argent, en té un record molt especial: "Quan estaven tocant el *Cant de la Senyera*, les autoritats presents es pensaven que era "l'himne separatista de Catalunya". Jo els vaig dir que era l'himne de l'Orfeó Català i no *Els Segadors*, que en aquella època no estava permès".
També recorda especialment el famós partit del penal en contra xiulat per l'àrbitre Guruceta: "Feia només sis mesos que havia estat elegit president. Es va formar un aldarull impressionant amb invasió al camp inclosa i jo vaig aguantar sol a la llotja". Però l'anècdota més inversemblant va ser "el dia que vaig haver de sortir en ambulància per indicació de la força pública a causa del gran aldarull format per l'expulsió de Cruyff en un partit de Lliga davant el Màlaga".

Jaume Ripoll

Soci número 2765 del FC Barcelona.
Té abonament d'ençà de l'ampliació del 1982

"CONSERVO LES ENTRADES DEL PRIMER PARTIT"

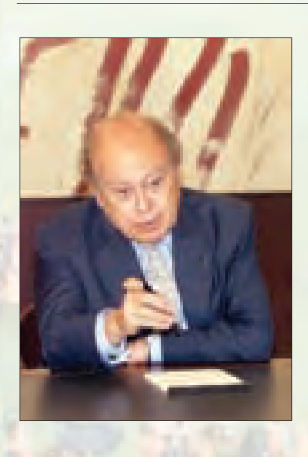
Amb l'ampliació de l'any 1982, coincidint amb la celebració dels Mundials de futbol, la xifra de socis del FC Barcelona va patir un creixement espectacular. Jaume Ripoll és un d'aquests casos que es va beneficiar de l'ampliació de la capacitat de l'estadi. Malgrat que Jaume Ripoll reconeix que no és un assidu al Camp Nou, assegura que "encara conservo les entrades del partit inaugural i, fins i tot, tinc les entrades del partit on se celebraven les bodes d'argent". Afegeix que recorda, com si fos avui, "el gol d'Eulogio Martínez en el partit inaugural del Camp Nou". Tot i que aleshores no era soci, tampoc oblida les obres de construcció d'un Camp Nou que el descriu com "un avanç prodigiós en comparació amb l'antic camp de Les Corts, on estàvem tots com sardines en llauna".

Jordi Padrós

Soci número 17289 del FC Barcelona. Va néixer el dia de la inauguració del Camp Nou

UN CINQUANTENARI MOLT ESPECIAL

Haver nascut justament el dia de la inauguració del Camp Nou, el 24 de setembre del 1957, fa que la vinculació amb l'estadi vagi més enllà de la passió pel Barça. Jordi Padrós farà 50 anys de la mà d'un camp que recorda especialment gràcies als partits que, fa anys, es jugaven coincidint amb el descans nadalenc: "Eren partits on jugaven els veterans i estava molt bé perquè se celebraven el dia de Nadal". Precisament en un d'aquests partits va trepitjar per primera vegada l'estadi: "Deuria ser en un partit de Nadal de l'any 1960 i m'hi va portar el meu pare". El record més especial és "el debut de Cruyff" en un camp que ell considera "molt bonic".

Jordi Pujol

President de la Generalitat 1980-2003

EL CAMP NOU I *ELS SEGADORS*

L'expresident de la Generalitat recorda el debat engegat amb motiu de la construcció del Camp Nou: "Vaig seguir tot el que se'n va dir abans de fer-lo. Encara que era un romàntic del camp de Les Corts, creia que el Barça necessitava un camp més gran. Per tant, en la discussió sobre "Camp Nou sí o no", com a barcelonista era netament partidari que es fes". Tot i això, el Camp Nou no és el camp del Barça d'on, com a barcelonista, guarda més records: "Tinc més records del vell camp de Les Corts, on hi vaig anar gairebé cada diumenge fins que vaig tenir 25 anys. Després el vaig freqüentar molt poc, i això coincideix amb l'etapa al Camp Nou. Tampoc vaig poder ser a la inauguració perquè era fora de viatge". Sobre l'estadi, Jordi Pujol comenta que "d'alguns camps de futbol se'n diu que són una catedral, per la seva majestuositat, pel clima que s'hi viu. El Camp Nou és una catedral del barcelonisme, ja que el Barça és més que un club, i aquest sentiment de país sempre acompanya al Barça". De tots els partits viscuts per Pujol al Camp Nou té clar quin és el que recorda més, "el partit que vam guanyar a l'Atlètic de Madrid amb aquell gol extraordinari d'en Cruyff ". Per últim, dels seus partits a la llotja afirma que "sempre m'emocionava que quan jo anava a l'estadi en condició de president de Catalunya sonés *Els Segadors*, i que fos seguit per milers de persones amb una gran i inequívoca actitud de respecte".

Enric Reyna

President del FC Barcelona 2003

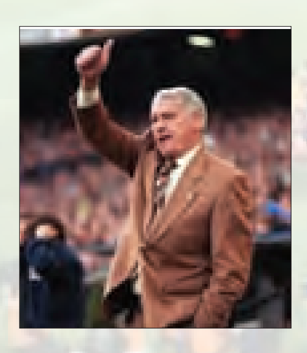
QUAN ES FA FOSC

Enric Reyna es va fer càrrec durant gairebé tres mesos de la presidència blaugrana després de la dimissió de Joan Gaspart al febrer del 2003. Com a professional de l'àmbit de la construcció, Reyna recorda perfectament l'època en què es va aixecar el Camp Nou: "Jo vivia a Sants quan l'estaven construint; era un gegant. Quan estava acabat, amb uns amics, en vaig fer tota la volta al perímetre per veure'l bé. I després, la primera vegada que hi vaig entrar, em va semblar majestuós, esplèndid. Quan de petits jugàvem a futbol tots els nens del barri ens imaginàvem fent-ho a Maracanà. Des del 1957 tots volíem jugar al Camp Nou". De la seva primera visita a l'estadi, comenta que "va ser en un partit de Lliga entre el Barça i l'Athletic de Bilbao. Vam guanyar per 3-1 i Kubala va fer dos gols; un d'ells, per cert, va fer omplir de mocadors blancs tot l'estadi". Per Reyna és difícil definir el Camp Nou:

"En el Barça tot és sentiment i, moltes vegades, definir els sentiments és molt i molt complex. Després de tants anys, no puc evitar, cada cop que hi entro, sentir que és una mica com a casa, que per aquella gespa han jugat, amb la nostra samarreta, els millors jugadors del món, que hi han passat els millors equips del món i que és una història viva del que és aquest esport i el que representa en la nostra societat actual".

D'entre els partits que més recorda es queda amb un de la Copa d'Europa, "abans de poder arribar a la trista final de Berna del 61. El Barça va haver de lluitar amb el Wolverhampton, llavors campió anglès que era considerat un *coco*. A l'estadi vam guanyar per 4-0 (i a Londres per 2-5), una meravella".

De la seva etapa com a president reconeix que "haver pogut servir el club des de la presidència –malgrat els delicats moments viscuts-, és un record inesborrable i entranyable". En aquest context, destaca una anècdota més aviat negativa: "Va ser l'eliminació de la 'Champions' al nostre camp a mans de la Juve. Quan va acabar el partit i ja havia marxat tothom em vaig quedar sol al meu seient de la llotja; només estaven encesos els llums d'emergència del camp. Aleshores, en aquella solitud, va caure sobre mi tot el pes del camp, del club i de la seva història i em vaig sentir molt i molt trist".

Bobby Robson

Entrenador del FC Barcelona 1996-97

L'IPSWICH TOWN, EL DIA DEL DEBUT I LA GESPA

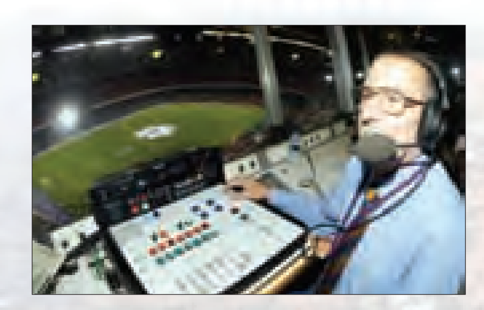
Només va entrenar una temporada el primer equip, però els records de Bobby Robson amb el Camp Nou són força anteriors a la temporada 96-97. Hi havia vingut com a entrenador de l'Ipswich Town. "No vaig tenir gaire sort en les meves visites al Camp Nou abans de convertir-me en l'entrenador del Barcelona. Hi vaig estar dos cops amb l'Ipswich Town en competició europea i ens van eliminar totes dues vegades. Tot i que vam perdre, estic molt orgullós d'haver portat un club tan petit com l'Ipswich al Camp Nou. En aquella època, no hi havia gaire futbol a la televisió, i no sabíem què esperar del rival. La veritat és que, amb aquell públic, era com si el Barça comencés amb un gol d'avantatge."

L'únic Sir que ha dirigit el Barça recorda que podia haver arribat al Barça molts anys abans: "Tot i que l'Ipswich va perdre aquells partits, el Barça es va quedar impressionat amb el meu equip, perquè als anys 80 em va voler fitxar com a entrenador. Vaig refusar-ne l'oferta perquè en aquells moments jo era el seleccionador d'Anglaterra. De totes maneres, l'any 1996 vaig ser l'entrenador del Barça, i he de dir que l'any que vaig passar a Barcelona va ser el millor de tota la meva carrera professional en un club de futbol."

El seu debut al Camp Nou va ser contra l'Espanyol. "L'estadi tenia un aspecte magnífic -recorda- i, tot i la meva llarga experiència, se'm va posar la pell de gallina. De totes maneres, el terreny de joc no feia tant de goig com les graderies. La gespa no estava en condicions i quan va acabar la primera part, el camp estava ple de sots. Semblava com si haguessin deixat entrar milers de talps. 24 hores després del partit es va canviar tot el terreny de joc per un de nou."

Robson és un niu de records i detalls inacabables: "Els millors moments del Camp Nou arribaven quan jugaves contra el Reial Madrid. Podies notar l'emoció. Jo sempre intentava motivar els meus jugadors, però amb el Reial Madrid no era necessari. Tots els membres de l'equip estaven ficats en el partit. Des de la gespa, l'estadi es veia ple a vessar, no es veia un sol seient lliure. Afortunadament, vam guanyar dos cops el Reial Madrid, a la Lliga i a la Copa del Rei. Era com una batalla entre dos països –Catalunya i Espanya-, i m'encantava."

També recorda amb satisfacció el partit de quarts de final de la Copa del Rei contra l'Atlètic de Madrid, el dia del "macanudo" Pizzi, tal com va qualificar-lo Joaquim Maria Puyal. "Perdíem 3-0 a la mitja part, però vaig fer alguns canvis i finalment vam acabar guanyant 5-4. Pizzi va tornar a marcar en aquell partit, era una gran jugador!". La seva "grandiositat" i "les emocions que s'hi vivien" són els principals records d'un camp que va ser l'escenari "d'un any meravellós, dirigint un equip amb Ronaldo, Figo i Stòitxkov, amb uns seguidors tan apassionats. Sens dubte, el Camp Nou és un dels millors estadis europeus, tot i que ara els rivals semblen inspirar-se quan hi juguen, mentre que fa 20 anys li tenien autèntica por".

Manel Vich

'Speaker' del Camp Nou

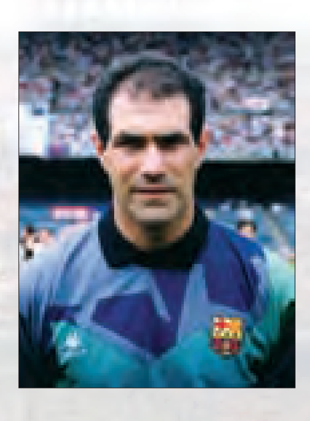
"REALMENT ÉS PRECIÓS, ÉS UN MONUMENT"

És la veu del Camp Nou. Fa gairebé cinquanta anys que porta fent aquesta feina i el seu és un testimoni molt especial. El seu primer record del Camp Nou és quan el va veure acabat per primera vegada. "Era un altre món respecte al camp de Les Corts. Jo sovint anava amb el meu pare els dissabtes a veure les obres i m'il·lusionava saber a quina zona del camp podria tenir el seient, perquè a Les Corts estava a la zona de la general".

La seva primera visita, precisament, va ser el 24 de setembre del 1957, el dia de la inauguració. "Va ser un dia molt emotiu. La sardana que es va formar al mig del camp abans del partit va ser molt emocionant". Defineix l'estadi com "un monstre. Va ser un monstre respecte a Les Corts i és un monstre respecte al de fa 50 anys. Realment és preciós, és un monument".

No vol destacar un partit en concret "perquè en aquests 50 anys he vist jugar els millors jugadors del món, tant si formaven part del Barça com si ho eren dels equips rivals. Laudrup, Romário, Suárez, Eulogio Martínez ... Sí que recordo molt emocionant el partit de la Recopa del 79 amb l'Anderlecht. Zuviría va marcar un gol extraordinari al final del partit que encara no sé com el va fer".

En aquests gairebé 50 anys té un munt d'anècdotes per explicar, tot i que aclareix que al principi de fer la seva feina en tenia més que ara. "Abans hi havia gent que pujava a la cabina a dir-me coses. Recordo que un dia va venir un senyor a dir-me que avisés pels altaveus el seu veí del pis de dalt perquè s'havia deixat l'aixeta oberta. També sovint havíem de cridar els pares perquè es perdien molts nens fins que ens vam adonar que la majoria deixaven que es perdessin per poder anar a la tribuna de l'estadi (els nens es recollien a la porta principal de tribuna)".

Andoni Zubizarreta
Porter del FC Barcelona 1986-1994

UNA PANCARTA DE BENVINGUDA POC ACOLLIDORA

Defineix el Camp Nou com un estadi “que convida a jugar al futbol i no només a jugar sinó a jugar bé, a gaudir del futbol. Quan jo era nen i somniava a jugar al futbol, somniava a fer-ho en un estadi com aquest o com San Mamés, estadis que ensumen i senten futbol, llocs plens d’alegries i tristeses de tanta gent que ha passat per les seves grades, pels seus vestidors, però sobretot plens, completament plens de vida, de somnis, d’il·lusions”. És Andoni Zubizarreta.
Va arribar procedent de l’Athletic l’estiu del 1986. El seu fitxatge va ser molt qüestionat i de fet el seu primer record del Camp Nou és "agredolç", ja que quan saltava a l’estadi el dia de la seva presentació com a nou jugador blaugrana, "només pujar les escales que donen accés al camp, enfront, just enfront, on està el marcador, hi havia una pancarta on hi deia: “Zubi, vés-te’n a casa”. Després d’uns instants de dubte, vaig decidir que el repte era apassionant”. I així va ser. Zubi va ser el porter titular del Barça durant vuit temporades i una peça bàsica del Barça de les quatre Lligues consecutives i la Copa d’Europa de Wembley.
La seva primera visita al Camp Nou com a jugador va ser vestint la samarreta de l’Athletic Club a la temporada 1980-81: “Va ser en un Barça-Athletic que vam empatar a dos, en la famosa Lliga del segrest del Quini”. Com a jugador destaca el partit que va fer amb l’equip basc a la Lliga 1985-86, però com a joc col·lectiu escull un partit del Barça de la Copa d’Europa. Ho té força clar: el partit contra el Dinamo de Kíev de la temporada 1993-94. Era el 29 de setembre del 1993, potser el millor partit jugat mai pel Dream Team.

El reportatge *En primera persona* l’ha coordinat Xavier Catalán, i Jaume Canut, Odile Magnet, Manel Tomàs i Txemi Terés n’han recollit els testimonis. La Revista Barça ha contactat amb Josep Lluís Núñez, president del FC Barcelona del 1978 al 2003, però finalment no ha estat possible comptar amb el seu testimoni.

L'ALTRA VIDA DE L'ESTADI

Tothom sap que el Camp Nou és un estadi on cada quinze dies vint-i-dos esportistes vestits de curt juguen a futbol. El que potser molta gent ignora és que també, entre els murs d'aquesta construcció, persones anònimes fan ecografies, realitzen tractaments fitosanitaris, enregistren programes de televisió, o, fins i tot, munten canapès. Són activitats que formen part de l'altra vida del Camp Nou

TEXT: Marc Parramon | FOTOS: Estudiants UVic

Algunes persones poden dir que treballen en unes moderníssimes oficines d'un edifici amb forma de supositori. D'altres, treballen a l'aire lliure. Alguns, fan feina sota terra, o fins i tot des de casa. Però també hi ha un grup de gent que quan els pregunten: "I tu, on treballes?" Responen: "Jo, al Camp Nou". Els passadissos de l'estadi prenen forma d'oficines i magatzems, artèries que fan que el cor de l'estadi bategui les 24 hores. Imaginem-nos el Camp Nou en un dia de partit entre setmana. Un dia laborable com qualsevol altre. L'estadi es desperta: comença una jornada.

Taller de la gespa. 09:00 hores

Un equip d'homes amb uniforme verd caminen enmig de la immensitat d'un camp buit mentre observen la gespa. Tenir un terreny de joc 'cinc estrelles' no és una tasca fàcil. Són l'equip de professionals de la jardineria que treballen diàriament per aconseguir que el rectangle del Camp Nou sigui la millor catifa verda del món per jugar un partit de futbol. L'empresa encarregada de dur-ho a terme és Royal Verd i la base d'operacions dels seus empleats al Camp Nou es troba al gol sud. Una cavitat sota la primera graderia els serveix de despatx per a les oficines i de magatzem per guardar totes les eines i màquines que s'utilitzen per aconseguir una bona gespa. En aquest espai, amb una lleugera aroma de gespa tallada, hi podem trobar segadores, escarificadores, màquines per a pintar les línies del camp i tot un ventall d'estris amb moltes punxes que, fets servir amb traça, pentinen i netegen la gespa. Una porta d'aquest magatzem dóna accés a un espai reduït ple de tubs i recipients. Aquí l'aroma de gespa tallada es transforma en una lleugera flaire àcida. És la zona on es programen els aspersors de reg del terreny de joc. Un tanc central anomenat *bag* mescla amb aigua els àcids, sulfats i tractaments fitosanitaris procedents de les altres cisternes secundàries que prèviament han programat els responsables del reg. El líquid resultant s'injecta a dues grans canonades que es ramifiquen en 52 aspersors que treuen el cap al terreny de joc i escampen tota l'aigua sobre els brins de gespa.

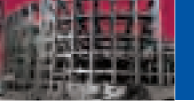
> ***A banda d'un camp de futbol, l'estadi és també un gran edifici d'oficines amb una activitat que no s'atura***

Departament de Comunicació. 10:00 hores

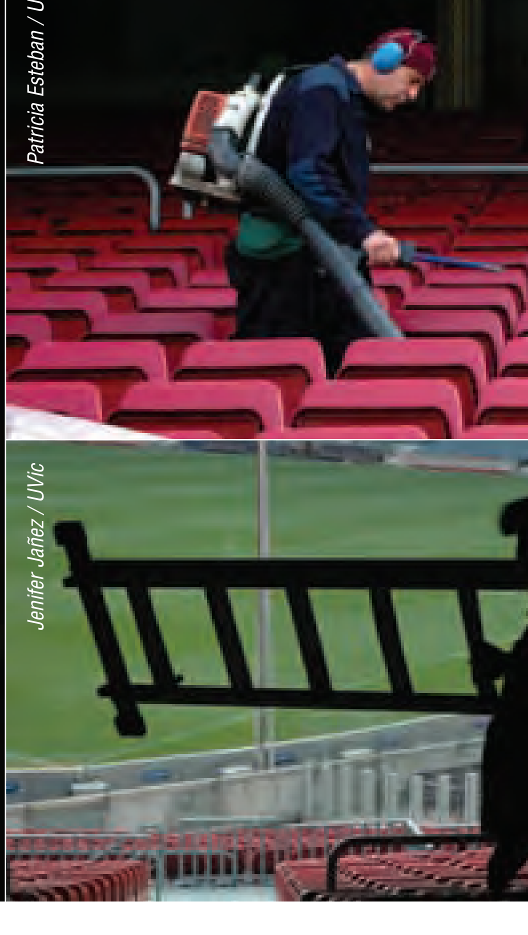
És l'hora de la reunió de redacció dels mitjans de comunicació del club. Perquè el Barça, no s'ha d'oblidar, és ja una gran factoria de continguts. Sobre la porta 104, a la segona planta de l'estadi, es troba la redacció del

David López / UVic

Elena Portela / UVic

Patricia Esteban / UVic

Jenifer Jañez / UVic

Televisió al Camp Nou

La televisió del club tampoc podria funcionar sense un control d'emissió, farcit de monitors, situat a la vora del plató de gol nord i sense la sala de documentació, un espai on estan les cintes que emmagatzemen totes les imatges necessàries per omplir dotze hores diàries de continguts. Els personatges entrevistats gaudeixen també de l'interior de l'estadi, on hi ha tres platós.

Departament de Comunicació. Aquest és l'espai de treball d'uns professionals que desenvolupen tasques periodístiques i audiovisuals durant els set dies de la setmana. Tots els temes que ofereixen Barça TV, la web fcbarcelona.cat, la Revista Barça i el diari Barça Camp Nou es couen entre els murs d'aquest estadi. En aquestes dependències també hi ha el servei d'atenció a la premsa del club que coordina la relació amb els mitjans de comunicació externs. A més Barça TV té tres platós escampats per l'estadi amb els diferents decorats dels programes de la casa. Són el plató del gol nord, el de tribuna i el de vestidors. Aquest últim amb una gran finestra que obre el plató ni més ni menys que a la zona mixta, l'espai on els jugadors atenen els mitjans de comunicació després dels partits. Un decorat privilegiat que garanteix l'obtenció d'informacions de primera mà.

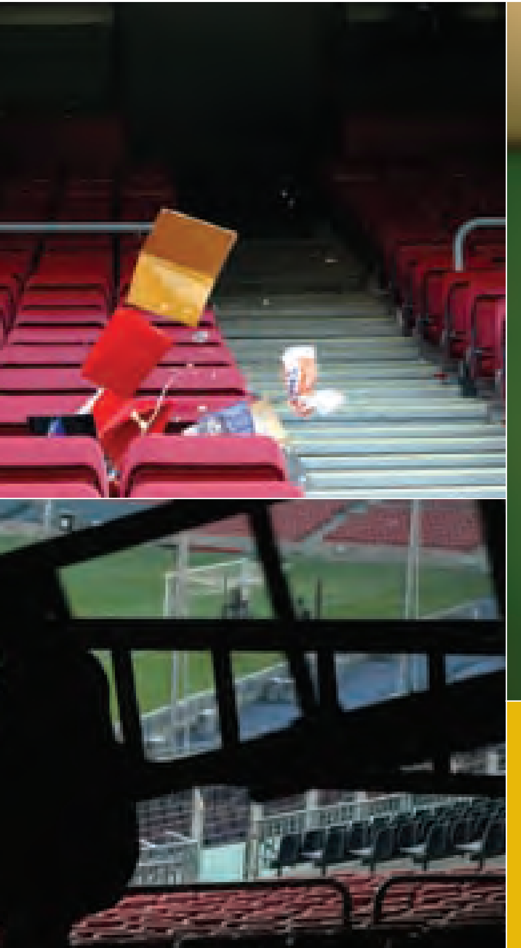
Agrupació Barça Veterans. 12:00 hores.

A aquesta hora ja s'estan jugant diverses partides de dòmino a l'Agrupació Barça Veterans, un espai del Camp Nou situat just a sota de la porta 1. Aquesta agrupació d'antics jugadors, fundada l'any 1959, té la seva seu entre els murs del Camp Nou des de fa 32 anys. La seva activitat se centra en la realització de xerrades i actes benèfics en favor d'antics jugadors blaugrana a qui la vida, després de deixar el futbol, no els ha somrigut igual que quan vestien la samarreta culer.

Les instal·lacions d'aquesta agrupació han rebut, encara no fa un any, un rentat de cara i resulten un petit oasi de llum i caliu enmig dels pilars de formigó que aixequen l'estadi. Sales de reunió i juntes, prestatges farcits de copes aconseguides per l'equip dels veterans, i, fins i tot, una biblioteca conformen aquests 183 m^2 de memòria culer. En aquestes dependències hi treballen quatre persones que organitzen i coordinen totes les activitats que generen les antigues glòries del futbol blaugrana. Uns antics herois que han trobat en aquest camp cinquantenari el millor espai per a les seves tertúlies.

Cuines. 18:00 hores

Pebrot, tonyina i ceba confitada són tres ingredients i també tres aromes que a aquesta hora ja poden ensumar l'equip de més de 40 cuiners que treballa preparant el càtering que se servirà poques hores després. Estan per oferir menjar aproximadament a 2.500 persones situades a les zones on se serveix càtering. L'empresa Paradís Group és la responsable d'aquest servei que proveeix de menjar les diferents llotges de l'estadi, a més dels jugadors, tècnics i àrbitres. Les cinc cuines operatives estan comandades per un cap de cuina que dirigeix un grup de restauradors i manipuladors d'aliments. L'activitat comença set hores abans de cada partit, quan arriba el menjar en uns camions frigorífics des de Molins de Rei. A partir d'aquest moment comença el compte enrere. A cadascuna de les

Patricia Esteban / UVic

Les normes i el corrent elèctric

La disciplina necessària en la pràctica d'un esport obliga a establir normes. La més curiosa recull que en aquestes instal·lacions els aparells electrònics moren a partir de les 12 de la nit. Televisors, ordinadors portàtils i cadenes de música deixen de funcionar quan el vigilant tanca el corrent a mitjanit. Més d'un s'abraona sobre la porta queixant-se per no poder veure el final de la seva sèrie favorita. Però les normes estan per complir-les.

Des de la llar d'infants ningú diria que som al Camp Nou si no fos per la remor de la cridòria de la grada que arriba esmorteïda a través del formigó

cuines arriben els ingredients i comença el muntatge dels canapès, el fregit i l'escalfat dels aliments per servir-los en el seu punt òptim.

Llar d'infants. 20:00 hores

Comencen a arribar els primers joves culers a la llar d'infants de l'estadi. El Barça té gairebé 16.000 socis menors de 8 anys. Una edat sovint complicada per aguantar tot un partit de futbol des de la grada. El Camp Nou ofereix una solució a tots aquests petits, o millor dit, una solució als seus pares: una ludoteca. Una llar d'infants que permet deixar els nanos amb unes educadores que tenen cura d'ells mentre transcorre el partit. Aquest espai està situat al lateral i obre les seves portes des d'una hora abans del partit i fins a una hora després. La Fundació Pere Tarrés és l'entitat que el gestiona i la que s'encarrega de seleccionar un equip d'educadores per atendre els nens i nenes. Entrant en aquest espai ningú diria que som al Camp Nou, si no fos per la remor de la cridòria de la grada que arriba esmorteïda a través del formigó. Mentre els jugadors del Barça fan feina sobre la gespa del Camp Nou a la sala de la llar d'infants, la Bella pot estar ballant amb la Bèstia o Simba pot estar convertint-se en Rei Lleó.

Ampliació de La Masia. 23:00 hores

A aquestes hores encara hi ha vida a les dependències de l'estadi. Per a molts esportistes el Camp Nou és un espai per somiar. Concretament, per a una quarantena de joves dels equips base del club també ho és. Però per somiar literalment. Els més curiosos deuen haver observat que a la porta 81 de l'estadi es pot trobar alguna cosa semblant a la porteria d'una escala de veïns. És l'entrada a l'ampliació de La Masia, on dormen els nois del futbol base, l'anomenada *Masia 2*.

Pujant unes escales s'accedeix a dues plantes que tenen forma i aparença de passadissos d'hotel. A cada planta hi ha vuit habitacions i cadascuna d'aquestes té tres llits i el seu propi lavabo. Les cambres tenen una visió privilegiada al camp d'entrenament de La Masia. Allà, els joves esportistes hi estan poques hores més que les justes per dormir. La seva agenda, farcida de classes i entrenaments, no els ho permet. En surten ben aviat al matí en direcció a l'escola, hi retornen al migdia després de dinar per descansar una estona i s'hi queden per dormir quan acaba l'entrenament del vespre. El nois, però, mai estan sols. A més de la supervisió constant de l'equip d'educadors de La Masia, un vigilant està a l'aguait d'aquestes instal·lacions les vint-i-quatre hores. En aquestes habitacions, construïdes l'any 1995, hi han dormit jugadors com Andrés Iniesta i Rubén Martínez. Un valor afegit per a aquests futurs jugadors que s'adormen cada nit entre el silenci d'un Camp Nou que potser algun dia cridarà els seus noms ▫

La teva passió es mereix molt més que paraules.
*En contractar el gas i el servei de manteniment. Si només contractes el gas, tindràs un descompte en la factura del 6 %.
Oferta vàlida per a noves contractacions amb tarifa 3.1 i 3.2 de gas. Descompte sobre el terme de consum durant un any.
10%
de descompte en el consum de gas.
10%
de descompte en el servei de manteniment de gas.
Per això, Fecsa Endesa i el Barça s'uneixen per oferir una oferta increïble: un 10 % DE DESCOMPTE EN EL CONSUM DE GAS* I UN ALTRE 10 % EN EL SERVEI DE MANTENIMENT a tots els socis del F. C. Barcelona que el contractin abans del 31 de maig. A més , també podràs disposar del nostre Servei de Reparacions Urgents 24 Hores durant un any totalment de franc.
No ho dubtis, contracta fets.
Informa-te'n al 900 84 28 84.
Proveïdor Oficial FC Barcelona
FCB
fecsa endesa
Servei de reparacions urgents GRATIS 24 hores

LES XIFRE DEL CAMP NOU

54.600 són els litres d'aigua que diàriament necessita la gespa en època de calor.

52 són els aspersors de reg ubicats al terreny de joc.

70 són els litres de pintura ecològica que es fan servir per dibuixar les línies del camp.

18 són els mil·límetres d'alçada a la qual es talla la gespa.

15.000 milions són els brins de gespa que té el terreny de joc del Camp Nou.

Marta Navarro García / UVic

107.400 són les peces de roba que cada temporada es guarden al magatzem del Camp Nou per proveir els 32 equips del club.

1.410 són els articles exposats al Museu, 420 dels quals són trofeus.

8.650 són els tubs fluorescents i 2.540 les làmpades que donen llum als passadissos de l'estadi.

225 són les càmeres de seguretat instal·lades a tot l'estadi.

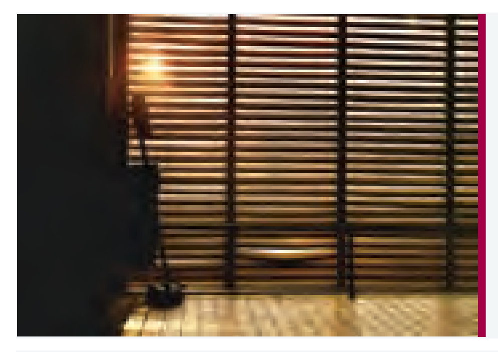
Arnau Oriol / UVic

11.200 són les cintes DvCam que té emmagatzemades el Departament de Documentació de Barça TV al seu arxiu.

27 són les cabines ubicades a tribuna des d'on els mitjans de comunicació retransmeten els partits.

147 són els serveis distribuïts pel Camp Nou, amb 464 rentamans instal·lats i 966 urinaris.

15.600.000 són les visites que acumula el Museu des de la seva inauguració l'any 1984.

Marian Ruiz de Azúa / UVic

600 són les petites cambres escampades per tots els passadissos de l'estadi que serveixen de magatzems.

Jordi Torras / UVic

98.918 espectadors és la capacitat oficial de l'estadi en la temporada 2006/07.

14.860 són els quilowatts de llum que consumeix l'estadi en un dia de partit i en només 5 hores.

Oriol Bèdia / UVic

EL CAMP NOU PER DINS

Aquests són alguns espais, sovint desconeguts, que aixopluga l'estructura del Camp Nou.

Coordinació: Marc Parramon

Barça TV

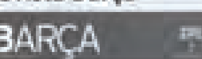

Diari Barça Camp Nou

Web FCB

Revista Barça

Mitjans de comunicació del FCB

La redacció dels mitjans de comunicació del club està al costat de la porta 1, davant de l'accés número 7. L'interior de l'estadi compta amb tres platós per enregistrar els programes.

Agrupació Barça Veterans

L'associació d'antics jugadors del FC Barcelona té un local social de més de 180 m² a l'estadi i compta amb 850 socis.

Cuines

L'estadi té cinc cuines que estan operatives els dies de partit. Tres són a la zona de tribuna.

Una quarantena de nois del futbol base dormen cada dia a l'estadi en setze habitacions situades a la porta 81.

Al gol nord es troba la llar d'infants del Camp Nou. Un espai on la mainada pot distreure's els dies de partit.

A sota de la zona lateral de l'estadi, a la porta B, es gestiona i s'emmagatzema tot el material esportiu dels diferents equips del club.

A les consultes mèdiques del club, a la porta 45, es poden realitzar proves d'esforç, espirometries i ecografies.

El taller amb les màquines que s'utilitzen per a la cura de la gespa és al gol sud, sota la primera graderia.

U2 va presentar el seu espectacle al Camp Nou el 7 d'agost del 2005.

EL CAMP NOU, MÉS ENLLÀ DEL FUTBOL

TEXT: Verònica Sanz | FOTOS: Arxiu FCB

El Camp Nou està lligat, indestriablement, al futbol i al primer equip del Barça. Considerat com un dels estadis amb més personalitat de tot Europa, ha estat l'escenari de grans partits de futbol i de tardes memorables. Però l'estadi del FC Barcelona no només ha viscut de futbol. Aquest camp també ha donat cabuda a grans esdeveniments culturals i socials en què la pilota no ha tingut cap protagonisme

Tot començà amb la col·locació d'una primera pedra. Cap de qualsevol. El 28 de març del 1954, el bloc petri que havia marcat el naixement de l'estadi de Les Corts era transportat cap als terrenys de la Maternitat per donar inici a una nova gestació: la del Camp Nou. Va ser col·locat davant la il·lusionada mirada d'una sorprenent multitud de barcelonins –i catalans- àvids d'un nou projecte i de noves oportunitats. Molts van definir l'acte de col·locació de la primera pedra com el millor de la temporada.

Tres anys més tard, un històric 24 de setembre del 1957, la inauguració del que ja s'anomenava "l'estadi més bell del món" feia vibrar tothom, tant si eren habituals de la pilota com si sempre se n'havien mostrat distants. La cerimònia oficial d'inauguració va ser una explosió de simbolismes, com el lliurament de 10.000 coloms i 6.000 globus blaugrana.

Des d'aleshores, l'estadi ha servit per donar cabuda als barcelonistes tant en grans cites futbolístiques com en el jornada rere jornada de les Lligues. Però al llarg dels seus 50 anys de vida, el Camp Nou també ha estat escenari de grans moments culturals, històrics i socials. La missa del Papa Joan Pau II, en la segona visita d'un pontífex a Catalunya en cinc segles; concerts d'artistes d'aquí o arribats d'arreu com U2, Bruce Springsteen, Michael Jackson, els Tres Tenors, Julio Iglesias o en Lluís Llach i trobades de caire reivindicatiu dels drets humans o de la cultura i llengua catalanes. Cap altra instal·lació de Catalunya o de l'Estat hauria permès una tan elevada participació ciutadana.

Joan Pau II –en un diumenge d'aiguats– i Bruce Springsteen –en una nit xafogosa d'agost– també van deixar petit el camp

Una impressionant multitud va omplir el Camp Nou coincidint amb la festa de Sant Joan del 1981 sota el lema "Som una nació", per reivindicar la llengua i cultura catalanes. Un acte de reafirmació nacional convocat per CIU, PSC i PSUC obert amb l'humor de La Trinca i amb actuacions musicals com la de Lluís Llach, la veu del qual es va fondre amb la de les 100.000 persones que el van acompanyar cantant *L'estaca* i *Els Segadors*.

Només un any després, el 13 de juny del 1982, l'estadi serviria d'escenari per a la inauguració de l'esdeveniment esportiu més important que fins aleshores s'havia viscut a Espanya: el Mundial de Futbol. Argentina 0-Bèlgica 1 fou el resultat del partit d'obertura d'aquella Copa del Món.

1982 també fou l'any de l'arribada de l'as argentí Diego Armando Maradona al Barça. Però aquell any no va ser l'únic a aportar fe al Camp Nou. El 7 de novembre, tot i els aiguats que van caure a bona part de Catalunya, 120.000 fidels van aclamar el pontífex Joan Pau II i van tenir el privilegi de sentir l'única missa que aquest va oferir a Barcelona, la de l'estadi del FC Barcelona.

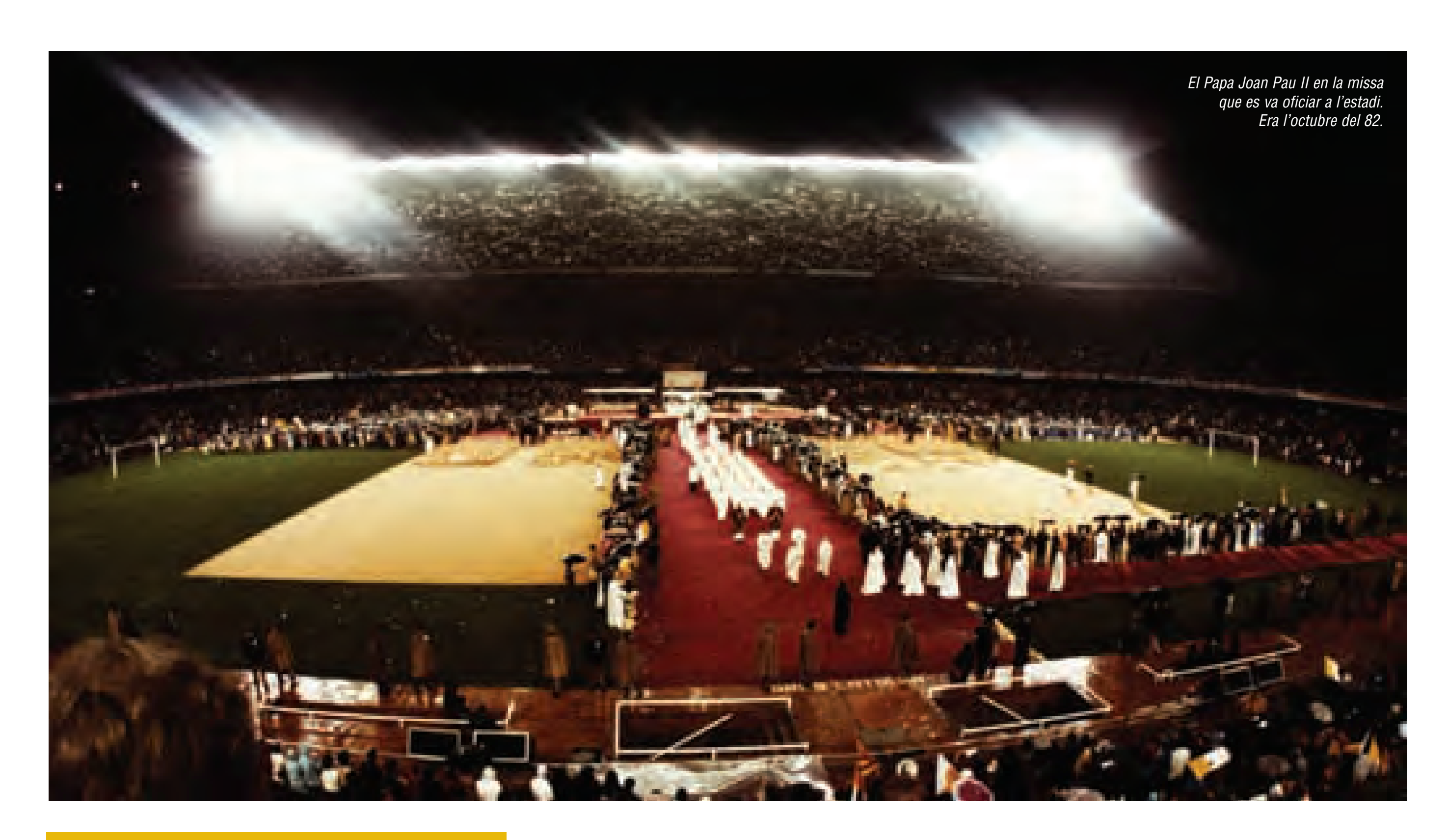

Josep Carreras, durant el concert que va fer a l'estadi per commemorar els actes del Centenari del club.

Concerts

La majestuosa dimensió de l'estadi, que en el seu inici podia reunir 90.000 persones, l'ha convertit en un cobejat escenari per a esdeveniments musicals. No és una qüestió només d'espai. És carisma. Encara avui dia el Camp del Barça és el recinte amb més capacitat d'Europa, amb 98.787 localitats, i omplir-lo amb un concert no està a l'abast de qualsevol. Només els més grans grups i cantautors han estat capaços de donar certa aparença de ple a l'estadi.

Un bon exemple són les 10.000 localitats que es van quedar sense vendre al concert de Bruce Springsteen a l'agost del 1988. Un home, The Boss, que sol rebentar els aforaments amb els seus concerts per tot el món. Però el Camp Nou és un gran repte, fins i tot per a ell. Malgrat tot, 80.000 persones, gairebé cinc vegades l'afora-

El Papa Joan Pau II en la missa que es va oficiar a l'estadi. Era l'octubre del 82.

Futbol amb o sense el Barça

L'estadi té 48 metres d'alçada màxima i una superfície de 55.000 m² (250 metres de llargada i 220 metres d'amplada), i el temps necessari per a l'evacuació de les grades és de cinc minuts. Des de la temporada 1998-99 la UEFA el considera un estadi "cinc estrelles", una categoria superior reservada a molt pocs estadis europeus. Les seves característiques han fet possible la celebració amb èxit de grans finals de competicions europees. L'última va ser el 26 de maig del 99. El Manchester va superar el Bayern per 2 gols a 1 en la final de la Lliga de Campions.

Els jugadors del Manchester, celebrant la Lliga de Campions al Camp Nou, l'any 1999.

ment del Palau Sant Jordi, van gaudir aquell vespre d'estiu del tancament de la gira Tunnel of Love Express Tour'88. Tampoc Michael Jackson, el mateix any, va ser capaç d'omplir l'estadi amb els 60.000 adeptes que es van donar cita per al seu concert, però sí de sorprendre amb un espectacle –al marge de la música- que seria recordat durant molts anys. Hi havia raons de sobres, Steven Spielberg havia dissenyat l'escenari i els efectes formats per quatre pantalles de vídeo i 600.000 watts de llum. Julio Iglesias va haver de fer dos intents per fer el ple. Al 1983 no ho havia aconseguit, però el 8 de setembre del 88, 70.000 fidels van rescabalar la primera decepció del cantant a l'estadi del Barça. 3 anys abans, però, el cantautor Lluís Llach havia superat totes les previsions i el camp ja havia quedat petit.

Una altra fita d'aquell any també va omplenar el camp. Va ser el 10 de setembre i es tractava de sentir les veus de Sting, Springsteen, Chapman, El último de la fila o Manolo García, en favor dels Drets Humans, amb l'organització d'Amnistia Internacional. Aquell oceà de multituds no es va repetir fins a l'actuació del grup irlandès U2, el 7 d'agost del 2005. Els seus amants recorden aquest com un dels millors concerts mai vistos del grup liderat per Bono.

No només el rock i pop han tingut cabuda a l'estadi, també la cançó lírica. Josep Carreras ha respirat el fervor de les grades de l'estadi en dues ocasions. Primer com a intregrant dels Tres Tenors amb Luciano Pavarotti i Plácido Domingo el 97, i més tard en solitari celebrant el Centenari del club, el 1999

Primavera del 1957: obrers treballant en la construcció de la visera de l'estadi.

LA NOVA MESURA
EL CAMP DE LA IL·LUSIÓ

Quan el Barça es va decidir a aixecar un nou camp va topar amb dues maneres de fer: des de la irrefrenable crítica d'un entorn poc avesat al vol de llarga distància, fins a l'adhesió transversal i orgullosa d'una majoria ciutadana. El Camp, doncs, esdevé per a tota una generació una nova mesura de qualitat

CLUB DE FUTBOL BARCELONA
ABONO NUEVO CAMPO

TEXT: Eduard Pujol | FOTOS: A.Campañà/ Arxiu FCB

L'ambició col·lectiva va convertir el Camp Nou en la nova vara que permetia discernir entre les idees que s'han pensat i executat amb òptica de gran angular, tossudament a l'europea, d'aquells altres projectes que no saben defugir l'avorrida pell monocromàtica que va del gris al gris. Això explicaria que algú s'atrevís a proclamar: "Si Dante visqués ja no parlaria de '*l'avara povertà dei catalani*'. En Francesc Miró-Sans l'ha cancel·lat". Aquesta frase que apel·la a la pobresa avara del país és del mes d'abril del 1957 i va ser dita a tocar de la inauguració del nou camp del FCBarcelona.

esclata de forma meravellosa en les obres fecundes". El Camp del Barça va ser entès com una gran obra, com la nova mesura per calcular l'atreviment d'un poble que era hereu –no ho menystinguéssim pas– del modernisme o de la Gatpac. A l'obra hi treballaven 400 persones i cada setmana es gastaven dues-centes mil pessetes en jornals i vuit-centes mil en materials. Ja no es tractava de créixer emparats en les formes sorprenents del Palau de la Música o dels edificis que el racionalisme havia aixecat a la ciutat de Barcelona. Ara es tractava de fer una obra que sorprenia per les seves dimensions i pel seu caràcter gegantí,

> *Manuel Ibáñez Escofet escrivia: "Cada columna de formigó, cada pedra, cada pam de gespa, tot estarà amarat d'història, de voluntat i de coratge"*

De fet la història és prou sabuda: el camp de Les Corts va quedar petit, el Barça es va plantejar fer un nou estadi, el març del 54 se'n va col·locar la primera pedra –en un acte que va aplegar més de cent mil persones– i el setembre del 57 es va poder inaugurar aquella obra. Al marge d'aquesta descripció cronològica, al darrere hi ha una història que carrega els seus pilars en els intangibles. Com escrivia Manuel Ibáñez Escofet, "cada columna de formigó, cada pedra, cada grada, cada pam de gespa, tot estarà amarat d'història, de voluntat i de coratge. Té, doncs, la grandesa de la realització col·lectiva, de la suma d'anhels i d'esforços que

més que no pas per la qualitat de la seva concepció o l'oportunitat de les seves formes. A la premsa de l'època és habitual trobar-hi expressions com ara "*el mejor campo del mundo*", "*obra gigantesca*", o "*la más asombrosa realización de la arquitectura deportiva moderna*". Amb paraules del catedràtic d'història contemporània de la UAB, Josep Maria Solé i Sabaté, "aquest país ha avançat quan ha sabut combinar la força de l'enrauxat que diu 'prou' i 'som-hi' a la vegada, i el seny de qui pensa bé, treballa bé, i executa bé. Aquest és el cas de la construcció del Camp Nou. Tot i la dificultat de l'empresa es va dir

Cues de públic disposat a visitar les obres de construcció del Camp Nou. Era la primavera del 1957.

'endavant' i res ni ningú la va poder frenar". Per ser gràfics, en un país on la gent anava a la comuna, el cotxe era un il·lusió alimentada a cops de No-Do i el futbol només es podia jugar a les 3 de la tarda perquè el consum d'electricitat no hauria permès cap altra possibilitat... en aquell país hi havia algú que es va plantejar un salt en el temps. Aquest algú era el Barça –"el Barcelona" que es deia fora de la ciutat–, el president Miró-Sans i la seva Junta, i, en definitiva, l'ànima orgullosa del barcelonisme. Pel que fa a les reaccions que va provocar l'obra, n'hi ha dues. Són conegudes i a la vegada contràries. D'una banda la il·lusió majoritària, basada en l'adhesió a una construcció que es convertia en una nova mesura de qualitat. L'altra reacció era la crítica de l'entorn. Era una crítica obstinada, cega i tossuda, que en lloc de gaudir de l'obra, la va patir. Es va dubtar de tot: del projecte, de la voluntat de tirar-lo endavant, de la possibilitat que reeixís, i de l'obra, fins i tot quan estava en la recta final. Això explica que en la setmana de la inauguració el president Miró-Sans afirmés: "Dono per bones totes les preocupacions i maldecaps".

Adhesió popular massiva

L'acte de col·locació de la primera pedra va ser una declaració d'intencions: en una societat amb una població de tres milions i mig de persones, gairebé cent mil es van aplegar per gaudir i donar suport a la il·lusió col·lectiva que suposava la construcció d'un nou camp. També es va fer una gran maqueta amb la intenció que el projecte arribés a qualsevol racó del país. Des del centre de Barcelona –on en una exposició al Frontón Novedades hi van desfilar més de cent cinquanta mil persones– fins a la vila més amagada del Ripollès, sempre que hi hagués un empresari del tèxtil capaç d'aixecar el telèfon, fer un truc al president Miró-Sans i oferir-li la possibilitat d'exposar la maqueta del nou camp del Barça.

¡VISITE UD. LAS OBRAS DEL NUEVO CAMPO!

«AUTOCARES BARCELONA»

ofrecen a todos los aficionados azulgrana la oportunidad de visitar, gratuitamente, y mediante un viaje cómodo en soberbios «pullmans», la más asombrosa realización de la arquitectura deportiva moderna

EL GIGANTESCO ESTADIO DEL CLUB DE FUTBOL BARCELONA

Mentre van durar les obres, i potser per frenar les crítiques dels qui dubtaven de tot, la *Revista Barça* va posar en marxa una iniciativa al servei de l'orgull d'aquella obra. Es tractava que els aficionats poguessin conèixer de primera mà què s'estava fent, en quin punt es trobava la construcció i quins avenços s'hi anaven concretant. El 10 de març de 1956 es van estrenar aquestes visites *in situ* amb una participació de dos-cents curiosos. Eren barcelonistes a qui, en un primer moment, se'ls portava al camp amb uns autocars que sortien de la Ronda Universitat. Un any després, a mitjans del mes de maig del 57, la xifra de visites ja superava tots els registres: en un diumenge assolellat podien visitar les obres més de 10 mil persones. Aquests números que avui ja serien impactants s'han d'inscriure en una època on, per exemple, viatjar amb tren des de Guardiola de Berguedà fins a Barcelona, amb la intenció d'anar i tornar en el mateix dia, era pràcticament impossible segons la feina que s'hagués de fer un cop arribats a ciutat. Avui, en canvi, fer aquest trajecte no passaria de ser *un cop de cotxe*.

Però aquella bogeria col·lectiva té altres detalls que l'il·lustren i que afecten la butxaca. Es va crear la figura del *soci protector* –que avançava

cinc anualitats de l'abonament-, es va obrir el procés d'abonament al nou camp, i es va acabar fent una operació de subscripció pública d'obligacions que s'enfilava als cent milions de pessetes. I en tots aquests casos, la resposta sempre va ser immediata. No és d'estranyar, doncs, que tot comentant aquest esforç econòmic transversal –incloïa des d'un industrial de Barcelona que ingressava cent mil pessetes de cop després d'avançar els abonaments per cinc anys de tota una família nombrosa fins al carrilaire que s'ho havia de pensar tres vegades- s'escrivís a la *Revista Barça* (mes de març del 56): *"El aluvión adquiere caracteres impresionantes que satisface y obliga para el futuro a quienes al echar sobre sus hombros la dura tarea de la construcción del nuevo estadio han obtenido un refrendo tan unánime y generoso"*. En el mateix número 13 d'aquesta publicació, Alberto Duran explicava que "davant de l'oficina d'informació i inscripció –el que ara seria l'OAB– s'hi fan cues des de molt abans que els quinze treballadors del club comencin la jornada" i afegeix que en aquestes circumstàncies "s'han establert dos torns (d'entrada al local): els que volen mirar la maqueta i els que volen l'abonament". En la mateixa informació conclou: "Els barcelonins ja no s'estranyen quan veuen aquestes cues". També és revelador el testimoni d'un periodista alemany que, tot estiuejant a Mallorca, es va apropar a

El nou camp es va convertir en la nova mesura de qualitat per al país. Així ho prova l'expectació que va generar

Barcelona per veure les obres del camp. Era Walter Zarth, director de l'*Sportbericht Sttutgart*. Comparant el futur camp del Barça i el de la seva ciutat qualifica el seu Neckarstadion de "joc de nens" i assegura que el C.F. Barcelona està fent "un camp que serà envejat arreu". També analitza la resposta popular i explica: "Em vaig apropar a les oficines per als socis i abonats. El que vaig veure és incomprensible per a la meva mentalitat alemanya. Que es formin cues de 80 o 90 o 100 persones per tal de deixar els estalvis per al nou estadi és una cosa que no té traducció a cap altre lloc o circumstància". I és que fins i tot a l'alemanya futbolera van entendre allò que recollíem en obrir aquest viatge per l'orgull i la il·lusió que va generar el nou camp: "Si Dante visqués ja no parlaria de *'l'avara povertà dei catalani'*, una frase que l'alcalde Porcioles va dedicar al president Miró-Sans

Els tres reis

El nou camp va generar una reacció col·lectiva molt sentida: il·lusió. Poques vegades un intangible com aquest ha modificat la seva composició per tal de ser viscut com a tangible. Una prova en són les llargues cues per visitar les obres –com il·lustren les imatges que acompanyen aquesta columna– i la portada d'una publicació dedicada a les coses del club que recuperem. Era el gener del 1956 i en el número 3 de la *Revista Barça* els Tres Reis de l'Orient observen complaguts la maqueta del futur camp. És una imatge que ajuda a entendre l'abast d'una il·lusió comuna per a tirar endavant el projecte.

Mitjans dels anys seixanta.

Foto: A. Campañà

Cool party
BRUT
FREIXENET
Freixenet
METODO TRADICIONAL
CAVA
CORDON NEGRO BRUT BY FREIXENET
Open the party

MIL COLORS REPOSATS

Hi ha partit i l'estadi és viu. Batecs col·lectius i genialitats a la gespa. Als mesos d'hivern manen les peces d'abric i el color del camp és grisós. A la primavera, el joc cromàtic de la graderia canvia. Aleshores és viu, variat i impactant. Però, i quan s'abaixa el teló? Després de 90 minuts de passió, una mirada tranquil·la permet trobar el matís i el detall d'un espai vastíssim que Llueix, ara sí, mil colors reposats

TEXT: Redacció | FOTOS: Estudiants UVic

Adrià Navarro / UVic

Marta Vallès / UVic

Alexandra Martin / UVic

David López / UVic

Arnau Macià / UVic

Arnau Oriol / UVic

Barça i universitat, una experiència creativa per descobrir el Camp Nou

**Aquestes fotografies les han fet estudiants del taller de fotografia i il·luminació de 4t curs de periodisme i 4t de comunicació audiovisual, i de l'assignatura de fotografia publicitària de 3r de publicitat i relacions públiques, de la Universitat de Vic.
En l'any que el Camp Nou arribarà al cinquantè aniversari, els estudiants han fotografiat l'estadi des de la seva perspectiva, aplicant els conceptes de color, textura, línia, forma, abstracció, simbolisme i representativitat. Aquests conceptes possibiliten la utilització creativa i artística de la fotografia.**

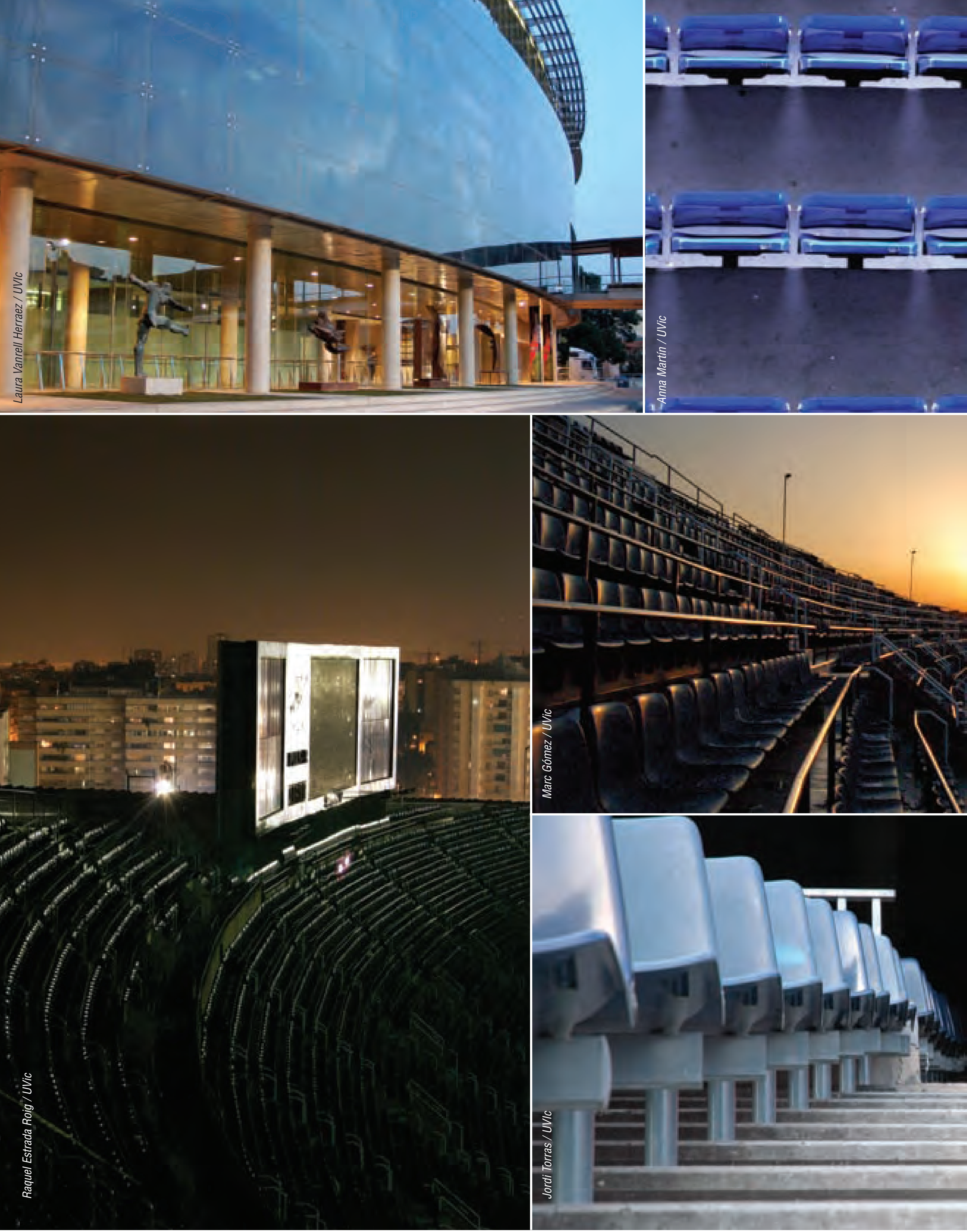
Els estudiants que han participat en aquesta proposta feta des de la REVISTA BARÇA, i amb la coordinació dels professors Gerard Franquesa i Jordi Ribot, són: F.Bacardit, D.Badia, H.Bastida, E.Blanch, S.Blázquez, R.Estrada, M.Gómez, V.M.Izquierdo, A.Llacuna, T.Martos, C.Santos, L.Vanrell, M.Añon, D.Atzet, P.Bardolet, C.Fàbrega, M.Funcia, Ma.J.García, J.Jañez, J.De Juan, J.Luna, A.Macià, I.Martín De La Torre, M.Navarro, A.Oriol, E.Portela, Ma.A.Ruiz de Azua, J.Torras, O.Bedia, C.Betbesé, M.Bogas, M.Calvet, J.Cantarell, L.Condal, A.Díaz, P.Esteban, A.M.Ferrer, B.Figuerola, N.Garcia, M.Guix, D.López, A.Martín, S.Martín, P.Mazorra, A.Navarro, S.Ortiz, A.Rojas, X.Señé, M.Vallés i N.Xandre.

Irene Martín de la Torre / UVic

Irene Martín de la Torre / Ivic

Anna Martín / UVic

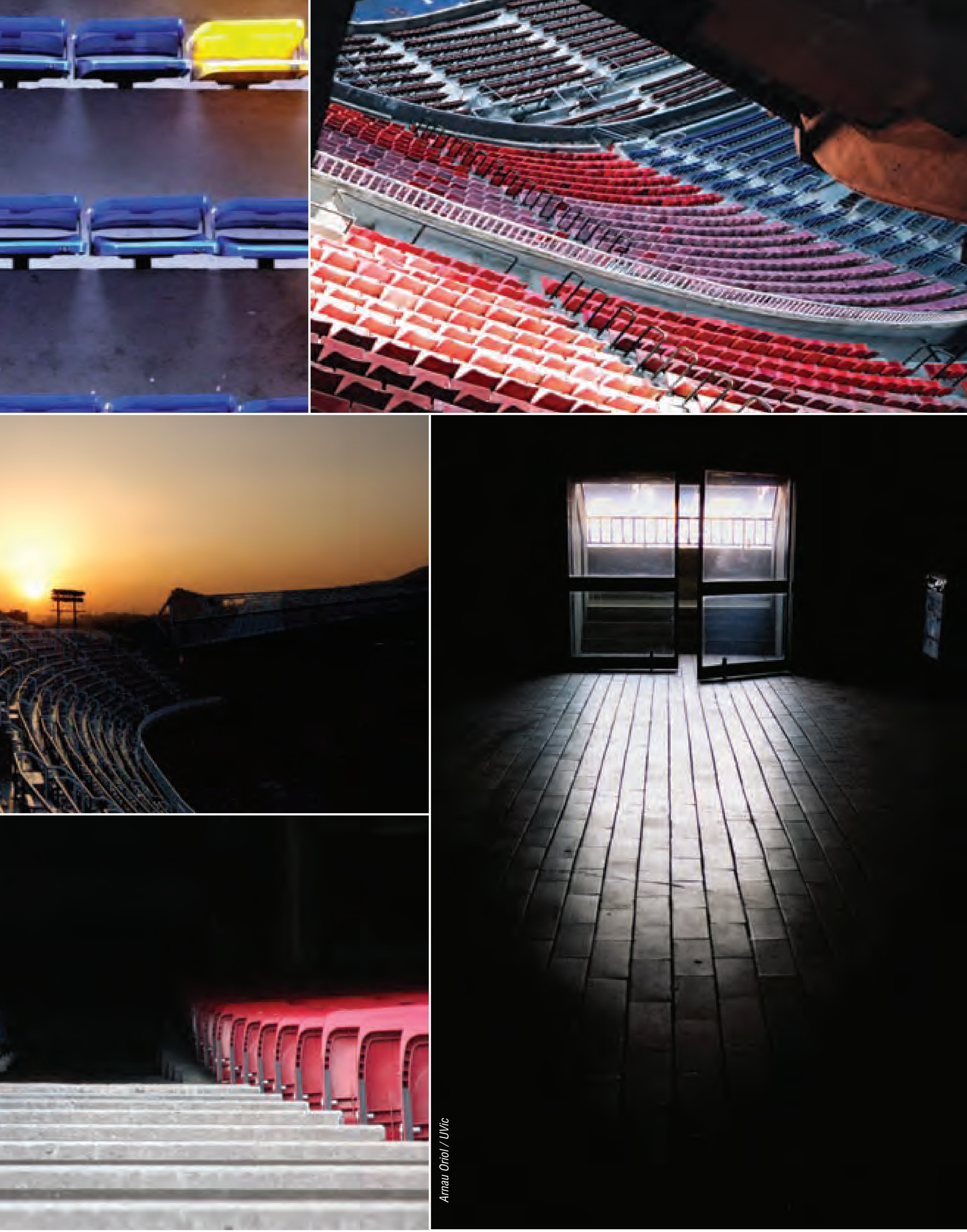
Laura Vanrell Herraez / UVic

Anna Martín / UVic

Raquel Estrada Roig / UVic

Marc Gómez / UVic

Jordi Torras / UVic

Arnau Oriol / UVic

"NOSALTRES NO NOMÉS JUGUEM A FUTBOL"

Té 60 anys i el número 4793 al carnet de soci del FC Barcelona. És el que se'n diu "un número baix". Lluís de Carreras, advocat i fill del president del FC Barcelona que ens va definir com a "més que un club", recorda com, de petit, a casa seva s'hi vivia la passió pel futbol i els maldecaps que va provocar el cas Di Stéfano, el futbolista que en aquells dies lluïa una corbata del Barça

TEXT: Eduard Pujol | FOTOS: Bevenrain

El seu pare, en Narcís de Carreras, va ser president de les Joventuts de la Lliga (la Lliga Regionalista de Catalunya) en un moment en què l'home públic quan parlava en públic, parlava bé.
Abans de la guerra fins i tot havia fet discursos dalt d'un tramvia dirigint-se als estudiants. Els feia molt abrandats i a l'antiga. Durant tota la seva vida va ser un orador reconegut.

Un dia, però, trencant el que era habitual, es va escriure una intervenció pública tan pensada com repetida.
Sé per on va. Em parla de la seva intervenció a l'assemblea de socis compromissaris del FC Barcelona de l'any 68. Va ser la tarda que va pronunciar la frase del "més que un club", que, per cert, poques vegades s'ha explicat correctament.

Aquest és un bon espai per fer-ho.
L'acompanyava i anàvem en cotxe cap al Palau de Congressos. La situació al Barcelona era difícil. Santiago Bernabéu insultava sovint Catalunya i els catalans, amb frases molt desafortunades, i els diaris li seguien el joc. En aquell context, el pare em va dir que volia exposar una reflexió molt meditada: "Som el que som i representem el que representem. El Barça és més que un club". Recomano analitzar la idea sencera i la justificació prèvia. No és una marca ni una idea publicitària. Som catalans, representem Catalunya, la tolerància, el diàleg, la democràcia, la llibertat, i la nostra manera de ser. Per aquesta suma de valors el Barça és més que un club. La portava escrita, la va dir, i, el més important, la volia dir.

Aquesta frase es podria millorar?
En el context en què es va dir no es podia anar més enllà. La frase en si, home, és absurda. "Som el que som", és clar. "Representem el que representem", només faltaria. Però en aquell moment llegir entre línies era un art necessari.

Avui la tensió entre el Barça i el Madrid s'ha refredat.
Si les relacions són exquisides és perquè les persones que hi ha al davant –sobretot del Barça-, també ho són. En el nostre cas es tracta de gent educada que ha fet una gran aposta per eradicar la violència del futbol. Aquest és un gran actiu. Les institucions han de ser governades per gent amb seny. Els sentiments no han de portar mai a la violència.

> *"El pare era un bon orador però aquell dia ho va escriure. 'Som el que som i representem el que representem. El Barça és més que un club'. Aquesta és la frase sencera"*

Parlant de frases cèlebres, n'hi ha una que combina la finesa i el floret. També la va pronunciar el seu pare, però a la Llotja del Bernabéu. Diuen que responia al comentari de la dona d'un ministre...
Situï's a la final de les ampolles. La dona en qüestió era l'esposa del Ministro de la Gobernación, Camilo Alonso Vega. Aquella dona dirigint-se al Bernabéu només malparlava dels catalans. El president blanc la va frenar dient-li, "saludi el president del Barça". Va quedar glaçada i volent-ho arreglar va verbalitzar aquest "*bueno, también son españoles*". El pare es va limitar a respondre "no fotem, senyora, no fotem"...

El bisbe Torras i Bages va dir: "Catalunya serà cristiana o no serà". El Barça serà "més que un club" o no serà?
A la vida tothom ha canviat d'idees polítiques alguna vegada. No hi ha ningú que hagi canviat ser del Barça per un altre equip.

Doncs el règim franquista va voler que Alfredo Di Stéfano jugués un any amb el Barça i un altre amb el Madrid.
I aquella Junta, amb el meu pare com a vicepresident, va dimitir. Quan van fer aquella proposta sabien perfectament que el Barça no l'acceptaria per dignitat.

Una nit al Bernabéu

Quan es va abraçar al seu pare al vestidor del Barça encara no feia una hora que s’havia guanyat la Copa 67/68. Va ser a la “final de les ampolles”, jugada a l’estadi Bernabéu. De Carreras recorda l’hostilitat de l’ambient. De fet, el partit es va acabar amb una pluja d’ampolles al damunt del terreny de joc i a sobre la zona que ocupaven els aficionats del Barça. Aquella nit el jove advocat es va haver de protegir dels més exaltats demanant la cobertura d’una parella de grisos, i això que no hi mantenia una relació entusiasta per allò de la lluita antifranquista.

A casa d’un vicepresident del Barça hi entraven els temes de club?
S’hi colaven les preocupacions del moment i també els protagonistes. Recordo alguns sopars en què el pare, que era jovial i alegre, estava ben mut.

Protagonistes. Em parla dels altres directius?
No. Li parlo dels jugadors. És el cas d’en Kubala. Va arribar aquí, estava sol, el meu pare era advocat i es va convertir en el seu home de confiança. En Kubala sempre seguia el que li deia en Samitier -que era una persona extraordinària, com pocs n’he conegut- i el portava a casa per arreglar que si un problema amb l’arrendament del pis, que si s’havia de portar la seva mare cap a Barcelona. Era molt criaturer i sabia que en aquelles visites li tocava jugar amb els nens. Vivíem en un principal i hi havia un terrat, sortíem a aquell pati, feia quatre xuts i se n’anava.

Jugar amb en Kubala. Vostè és un privilegiat!
Sí, sí, però és que quan es va fitxar en Di Stéfano, aleshores van venir tots dos i el cerimonial dels quatre xuts es va repetir. Recordo que en Di Stéfano portava una corbata del Barça molt mal posada. Li quedava per sobre de la panxa. En fi, records d’un nen que estant-se a casa va veure en Di Stéfano amb una corbata del Barcelona i va jugar a futbol amb ell i amb en Kubala.

La corbata, però, va durar poc?
Suposo que només uns mesos. En aquella època el Barça era massa per a aquell règim.

Amb la dimissió de la Junta del president Enric Martí, es dóna pas a una presidència que aquest any serà àmpliament reconeguda, la d’en Francesc Miró-Sans.
Era un moment decisiu perquè Les Corts havia quedat petit amb en Kubala. Aquell crac ens va

“Que si el Barça entrava a casa del directiu? Al terrat de casa vaig fer quatre xuts amb en Kubala i amb en Di Stéfano, que, per cert, portava una corbata del Barça”

Lluís de Carreras a la llotja presidencial de l'estadi observant la placa de marbre on s'hi pot llegir el nom del seu pare.

fer entendre que amb ell hi havia un líder incontestable que es prestava a ser-ho i entusiasmava a tothom. És quan descobrim que un líder pot canviar un equip i un partit.

Han passat 50 anys.
Hi torno perquè és una idea cabdal: l'entrada d'en Kubala ho va desmesurar tot. Quan Les Corts va quedar petit es van començar a buscar els terrenys per fer el nou estadi. També es comença a negociar la requalificació dels terrenys, l'adquisició de l'actual emplaçament. Tota aquesta feina es va concretar abans del Miró-Sans. A ell li va tocar la feina executiva, la de reblar el clau, contractar, construir i inaugurar, però les coses són com en política, que les comença un i les inaugura un altre. Això no treu que, efectivament, el gran mèrit del nostre camp és d'en Miró-Sans.

Vostè és un home de dret. Intueixo en el jurista un punt d'ordre. Com ho combina amb el gust pel futbol, on tot és imprevisible?
El futbol també és ordre. Quan un equip està ben ordenat, guanya. Quan no ho està, perd. Hi ha normes i hi ha tàctiques que s'han de seguir. També és cert que Ronaldinho, i en altres moments Cruyff o Maradona representen el caos. Aquest tipus de jugador crea el caos perquè surt de la norma, que és el que els fa genials.

> *"Kubala ens va ensenyar que amb un líder al camp les coses són diferents. Tot sol podia canviar l'equip"*

En Lluís de Carreras ha presidit el Consell de l'Audiovisual de Catalunya (el CAC), ha estat lligat a la CCRTV i al diari *Avui*. També és professor a la universitat en l'assignatura de dret de la informació. Li agrada el periodisme actual?
N'hi ha de diverses classes. Aquí és de molta més qualitat que a Madrid, on hi ha una gran lluita entre diaris, que es decanten per un partit o per una determinada concepció política. Això va en contra del periodisme i de la informació. La informació és per als ciutadans i per formar opinió pública. No es tracta de formar una determinada opinió pública. L'important és deixar que els ciutadans triïn la seva pròpia manera de veure les coses. Hi ha premsa que això no ho possibilita. Això no és premsa. Això no és llibertat d'expressió. Això és manipulació.

I el periodisme esportiu?
M'agrada menys. D'entrada perquè la varietat de temes és menor. Dintre de l'esport, bàsicament és futbol, i dintre del futbol bàsicament és Barça. I és clar, s'han d'omplir cada dia 24 pàgines de diari i no sé quantes hores de ràdio. Això fa que s'hagin d'explicar detalls que a la força s'amplien desmesuradament.

És aquí on es pot trencar la frontera del vestidor envaint-ne la privacitat?
Encara és més curiós. En un vestidor avui els periodistes no hi entren i a vegades pensen o interpreten què pot passar dintre. I a més ho contrasten poc perquè el temps acuita. I sovint no es fa un bé al club perquè s'acaba generant un problema on no hi és.

Aquesta conversa també es pot veure al programa *El quadrat verd* de Barça TV.

TEXTOS: Xavier Catalán
FOTOS: Bevenrain / Arxiu FCB

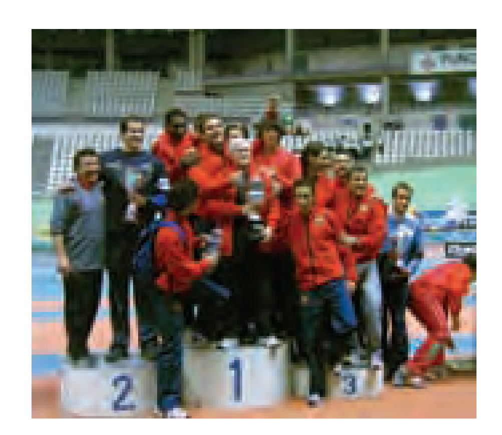

Pòquer de Copes

Les seccions professionals del FC Barcelona han conquerit els títols respectius de la Copa del Rei. La secció de bàsquet va ser la primera a aixecar aquest trofeu. Els homes d'Ivanovic es van imposar amb autoritat als seus tres rivals. A la final, els blaugranes van derrotar el R. Madrid per un clar 69 a 53. Alcoi va viure la dissetena copa de la història de la secció d'hoquei patins. Els de Quim Paüls van derrotar a la final el Reus per 3 a 1. L'equip d'handbol també va assolir el títol després de tres grans partits enfront del Ciudad Real, el CAI Aragó i l'Ademar. A la final el conjunt d'Espar va derrotar el conjunt lleonès per 33 a 27. La secció d'atletisme també es va afegir a la festa i l'equip masculí es va imposar a la Copa del Rei en pista coberta.

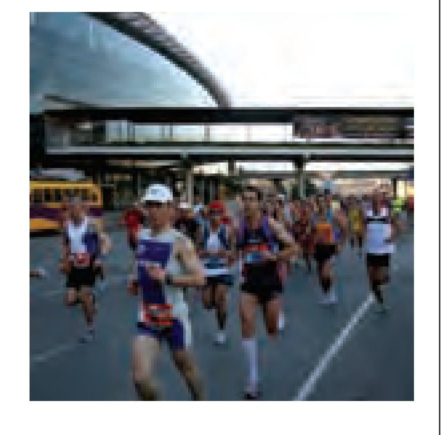

L'atletisme blaugrana col·lecciona medalles

A més de la Copa del Rei en pista coberta assolida per l'equip masculí, la secció blaugrana va aconseguir més èxits. Al Campionat d'Espanya, els atletes barcelonistes van ocupar el primer lloc del medaller, gràcies als 4 ors, 4 plates i els 2 bronzes conquerits. En el cros curt masculí, el Barça va aconseguir la victòria en el campionat d'Espanya i per últim, Jackson Quiñónez va aconseguir la medalla de bronze en la prova dels 60 metres tanques en els Campionats d'Europa de pista coberta.

La Marató de Barcelona, al Camp Nou

El Camp Nou va ser un dels punts representatius per on va passar la marató de Barcelona. Els 7.441 atletes que van participar en la popular cursa van completar un recorregut de 42 quilòmetres que passava per diferents indrets de la ciutat comtal. Els guanyadors d'aquest any en categoria masculina i femenina van ser el kenyà Johnstone Chebi i l'holandesa Krjistina Lonnen, respectivament.

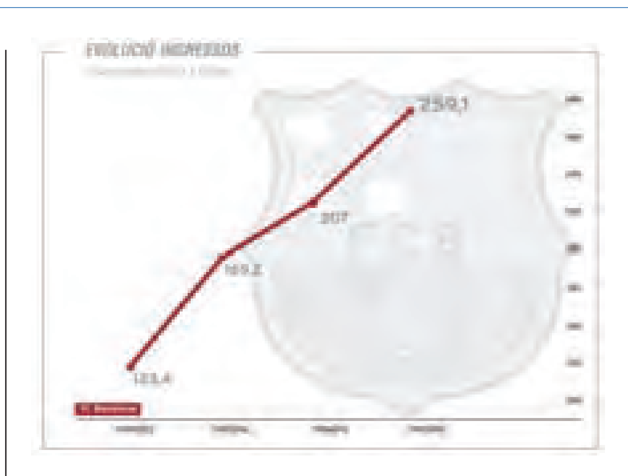
Visites escolars del bàsquet i l'handbol

Les plantilles del Winterthur FC Barcelona i el FC Barcelona Cifec van visitar les escoles Pare Manyanet i La Salle Bonanova de Barcelona, respectivament. Aquestes visites s'inclouen dins de les promocions del club per potenciar l'activitat esportiva entre els joves que estudien a la capital catalana. A més, s'intenta col·laborar i estar a prop d'unes escoles que potencien l'esport com a eina fonamental de formació i que es caracteritzen pel seu alt nivell tècnic.

L'Escolania de Montserrat visita La Masia

Gràcies al compromís de col·laboració entre el FC Barcelona i l'Abadia de Montserrat, 44 nens de l'Escolania van poder visitar els residents de La Masia blaugrana. Aquesta trobada va permetre donar a conèixer el desenvolupament de les seves qualitats musicals o esportives, juntament amb la vida en les seves respectives residències. Posteriorment van ser els nois de La Masia els qui van anar a visitar Montserrat.

El Barça, segon club més ric del món

L'Estudi *Football Money League*, publicat per la consultora Deloitte & Touche, situa el FC Barcelona com el segon equip de tot el món amb més ingressos econòmics. El club blaugrana, que l'any passat ocupava la sisena posició en el rànquing, està en una progressió econòmica constant. Les claus d'aquest creixement són l'equilibri en els drets de televisió, una millora en la gestió de les instal·lacions, millors patrocinis, i l'augment en la venda d'entrades.

Premi Amic de l'Any

L'Associació Amics de la Ciutat va atorgar al president Joan Laporta el guardó Amic de l'Any. Aquesta associació va valorar l'impuls a la catalanitat que ha mostrat els darrers anys el club blaugrana, la voluntat cohesionadora de la societat que el club exerceix, l'enaltiment de la ciutat amb una pràctica esportiva exemplar i la cura amatent i valenta per evitar tota violència a l'estadi.

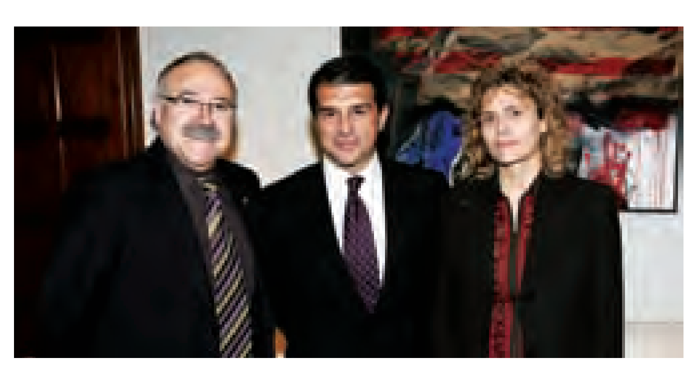
La Meridian Cup, al Miniestadi

El Miniestadi va ser l'escenari de la sisena edició de la Meridian Cup, que va enfrontar les seleccions sub-18 d'Àfrica i Europa. Els europeus van guanyar amb claredat el torneig (6 a 1 en el primer partit i 4 a 0 en el segon). A l'equip europeu, entrenat per Iñaki Sáez, va jugar el barcelonista Bojan Krkic, que va marcar un gol en el primer partit.

Premis Manuel Vázquez Montalbán

El Premi Manuel Vázquez Montalbán en la categoria de periodisme esportiu, convocat per la Fundació FC Barcelona i el Col·legi de Periodistes, va recaure en el novel·lista, assagista, cronista i periodista Juan Villoro. Tomàs Alcoverro va ser el guanyador en la categoria de periodisme cultural i polític.

Cimera institucional a la Generalitat

Una delegació barcelonista encapçalada pel president Laporta es va reunir al Palau de la Generalitat de Catalunya amb la secretària general de l'Esport, Anna Pruna, i el vicepresident de la Generalitat, Josep-Lluís Carod-Rovira, per tractar el projecte esportiu del Barça, la projecció internacional solidària del club a través de la seva Fundació i el futur projecte urbanístic de les Corts.

Signatura oficial de l'acord amb Nike

El president del FC Barcelona Joan Laporta i el president de Nike Inc., Mark Parker, van oficialitzar la signatura de l'acord contractual entre les dues entitats que els vincula per als pròxims cinc anys. El FC Barcelona i Nike Inc. van anunciar el mes d'octubre passat l'extensió del seu contracte per cinc anys més, fins al juny del 2013. La quantitat econòmica acordada que rebrà el Barça per aquest període serà aproximadament de 189 milions d'euros (150 milions a més de *bonus* i *royalties*). Aquest acord inclou una possible prolongació per un altre període de cinc anys més, fet que podria estendre l'acord fins a l'any 2018.

L'acord amb l'Unicef, premiat internacionalment

El FC Barcelona i la Fundació del club van ser guardonats amb el 14è premi internacional en el món de l'esponsorització al projecte més innovador pel seu compromís amb l'Unicef. L'associació germano-suïssa d'esponsorització FASPO, organitzadora dels premis, va valorar el projecte que el FC Barcelona ha posat en marxa de la mà de l'Unicef com a "innovador i ambiciós".

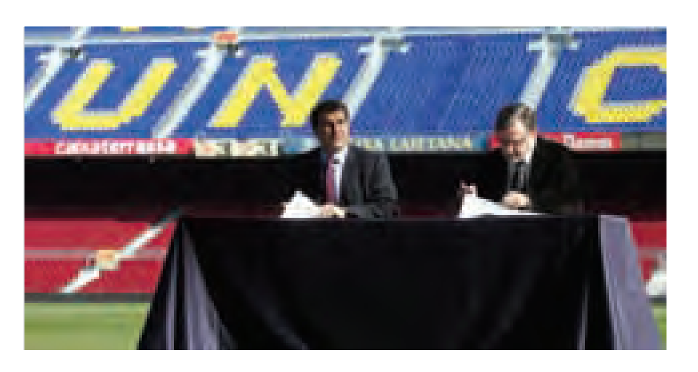
Conveni de col·laboració entre la Fundació i l'AECI

La Fundació FC Barcelona va signar un conveni de col·laboració amb l'Agència Espanyola de Cooperació Internacional (AECI) que contribuirà a finançar els projectes de cooperació internacional de la Fundació. L'acord, que té una durada de cinc anys, s'emmarca en el programa XICS, la Xarxa Internacional de Centres Solidaris per a la formació i l'esport que impulsa la Fundació.

Acer, nou proveïdor oficial del club en portàtils i PCs de sobretaula

El FC Barcelona i Acer van arribar a un acord de col·laboració mitjançant el qual Acer, primera marca de portàtils a Espanya, es converteix en proveïdor oficial del club fins al juny del 2008. Amb aquest acord Acer obté l'exclusivitat dins el seu sector, així com actius publicitaris de repercussió estatal, ús de la imatge Barça i hospitalitat. Acer també està elaborant interessants ofertes de producte per als col·lectius de socis i penyes del FC Barcelona.

Tret de sortida al nou Camp Nou

El FC Barcelona i el Col·legi d'Arquitectes de Catalunya van signar un conveni de col·laboració per llançar el concurs internacional d'idees que ha de servir per escollir l'arquitecte i el projecte tècnic de remodelació i modernització del Camp Nou. La idea és poder presentar públicament el projecte guanyador coincidint amb la celebració del 50 aniversari de la inauguració del Camp Nou, que tindrà lloc el proper 24 de setembre.

Els jugadors del primer equip,entrenant al camp de La Masia.

CRUIXIMENTS, INEVITABLES I DOLOROSOS

COORDINADOR: Francesc Orenes
ASSESSOR: Franchek Drobnic (Serveis Mèdics FCB)
FOTO: Bevenrain

Tot i que no és una lesió greu, els cruiximents, l'adoloriment muscular que apareix després d'haver realitzat un exercici físic intens, són la lesió muscular més freqüent entre els esportistes. Una bona prevenció i una preparació física adequada ajuden a minimitzar aquesta lesió que afecta el rendiment de l'esportista sobretot durant la pretemporada

En el món de l'esport és molt habitual parlar dels cruiximents musculars, mal anomenats popularment com "agulletes" o "agujetas" en castellà. Tot i que és un tipus de lesió que no implica la baixa esportiva, cal tenir-la molt en compte, ja que pot arribar a afectar grans masses musculars i, per tant, alterar el rendiment general de l'esportista. No són perilloses però sí que generen dolor i incomoditat. Els cruiximents apareixen en tots els qui s'inicien en l'esport o que fan de sobte una activitat física intensa a la qual no estan acostumats. Quan s'exerciten els músculs amb un treball mecànic per sobre del nivell d'esforç habitual, les fibres musculars es trenquen en la seva mínima expressió, ja que no poden sostenir el treball i la tensió a la qual estan sotmeses. El resultat és un dolor agut i focalitzat com si es tractés d'unes agulles que punxen directament el múscul quan aquest està en moviment i que apareix al cap de 24 o 48 hores de la pràctica esportiva, moment de la màxima inflamació. Aquest dolor pot sorgir perquè la mateixa fibra muscular sigui dèbil o perquè el treball muscular és més intens del normal i la fibra no pot suportar el nivell de tensió.

Cal dir que existeix una teoria popularitzada només a l'Estat espanyol, no pas a la resta del món, que diu que els cruiximents es produeixen per la cristal·lització de l'àcid làctic en el múscul que ha treballat de manera intensa i anaeròbica. Això és totalment fals. No són cristalls d'àcid làctic, ja que el lactat no es pot cristal·litzar a temperatura compatible amb la vida humana com s'ha demostrat. A més, les biòpsies musculars certifiquen que no apareixen cristalls per enlloc i, d'altra banda, el lactat no s'acumula en cap lloc concret perquè es reutilitza ràpidament entre tots els teixits corporals. Per tant, s'ha de parlar, simplement, de trencament de fibres musculars.

La zona més afectada pel dolor produït pels cruiximents són les unions musculars i els tendons propers a les articulacions. Aquesta zona és la

Els cruiximents apareixen sobretot durant la pretemporada i quan es fa una activitat física intensa

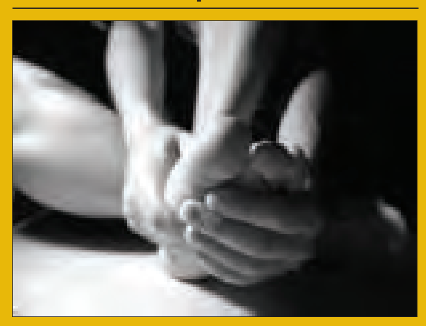
part menys contràctil i elàstica on les fibres musculars pateixen més tensió. Totes aquelles fibres que no suportin aquest treball acabaran per trencar-se, per bé que després es tornaran a regenerar amb el temps si es continua l'activitat física. Tot i que els cruiximents són inevitables -evitar-los és inútil- existeixen mecanismes per minimitzar-ne l'aparició i intensitat. Hi ha dos moments durant la temporada que són més factibles perquè apareguin; durant la pretemporada, i quan l'esportista se sotmet a exercicis nous d'alta intensitat. En aquest sentit és molt important la feina del preparador físic, coordinada amb l'entrenador, ja que adequarà la intensitat de l'activitat física per evitar aquests cruiximents i altres tipus de lesions. Els cruiximents impliquen pèrdua de força i de potència i, per tant, una disminució del rendiment esportiu. A més, també són un bon indicador per advertir càrregues de treball excessives que podrien produir trencaments fibril·lars majors. A diferència d'altres lesions, l'escalfament del múscul no ajuda a evitar la seva aparició i l'ús mal estès de prendre bicarbonat no ajuda a fer disminuir el dolor ni tampoc a accelerar la recuperació ▫

Clínica dels cruiximents

- Inici a partir de les 48 hores
- Punt màxim de dolor a partir de les 48 hores
- Dolor a la zona musculotendinosa
- Musculatura tensa i contracturada
- Sensació d'abatiment general
- Impotència muscular funcional
- Pèrdua de força subjectiva i real
- Recuperació de la força a la tercera setmana

Tractament i prevenció

- Programació de les càrregues de treball adequades
- Assegurar una bona hidratació i electròlits
- Aplicar fred després de l'entrenament
- Utilització d'analgèsics si hi ha molta molèstia
- Repetir l'exercici que ha produït la lesió en una menor intensitat

Joan Franquesa, a les grades del Camp Nou. Al costat, al seu despatx professional.

JOAN FRANQUESA, CONSCIÈNCIA

TEXT: Antoni Aira | FOTOS: Bevenrain

Es considera barcelonista i culer, “en tant que vaig néixer en una família barcelonista i culer”. Diu que el Barça sempre ha format part de la seva vida, de la seva llar i fins i tot de la seva manera d’entendre la vida. Els primers records que té del Barça són els entrepans per a la mitja part dels partits al Camp Nou que feia amb el seu pare. A ell, Joan Franquesa (Sant Cugat, 1963) li agraeix aquest “ritual” alhora que el reconeix com la persona que li va transmetre la consciència de culer i la consciència nacional

Dos dies abans de la final de Basilea, Joan Franquesa era a casa estudiant per als exàmens, quan el seu pare va entrar a la seva habitació i li va dir: “Prepara’t que demà al matí marxem cap a Suïssa”. No van fer falta més explicacions i al dia següent van marxar-hi en cotxe, amb dos amics del seu pare: “Va ser una experiència èpica i estètica, perquè hi vaig veure el país i el barcelonisme amb una dimensió que fins llavors m’era desconeguda, a la vegada que vaig poder participar en un gran triomf que va ser alguna cosa més que una victòria esportiva”. Assegura que a la tornada d’aquell viatge, formant part de la rua barcelonista durant hores de trajecte, va prendre consciència del seu catalanisme amb orgull, després de molts anys en què aquest sentiment no s’havia pogut expressar amb llibertat. Llavors tenia uns 15 anys i començava a racionalitzar un sentiment que l’havia acompanyat des de sempre: “Sóc un dels socis amb el número més baix de la Penya Barcelonista de Sant Cugat, que es va muntar recuperant una antiga casa romànica del segle XII”. Ho diu cofoi, com a santcugatenc de moltes generacions –“d’aquells que estem contents de considerar-nos del petit poble que hi ha a la ciutat de Sant Cugat”–, i també com a gran aficionat a la història.

En la seva joventut va ser activista de diferents grups juvenils catalanistes i assegura que ho va fer sense complexos, amb total naturalitat, “perquè era el que es respirava a casa quotidianament, com també el Barça ens acompanyava sempre”. En aquest sentit, recorda el veritable “santuari” que erigien a casa seva quan tocava partit del FC Barcelona: “A la tele l’acompanyaven la bandera del Barça, la Moreneta, Sant Medir (co-

TEST BLAUGRANA

Un desig complert des que és a laJunta: vaig entrar a la directiva l'any que vam guanyar la *Champions*. Gairebé insuperable.

Un desig per complir durant aquest mandat: que el Barça cada temporada pugui guanyar com a mínim un dels tres principals títols.

Una frase del *Cant del Barça*: "Tant se val d'on venim".

Un entrenador i un jugador de referència: Bernd Schuster i Johan Cruyff.

Una afició: jugar a futbol amb els meus fills.

Un racó del país per a desconnectar: el claustre del monestir de Sant Cugat.

Un personatge històric: Molts. Francesc Macià, Cristòfor Colom, Joan Gamper...

Un altre esport, a banda del futbol: el muntanyisme.

"Gestionar el patrimoni immobiliari del Barça és una gran responsabilitat; és un coixí que ha de garantir sempre una base per fonamentar molts projectes"

patró de Sant Cugat) i tot el que fes falta".
Considera que la seva actual condició de directiu del club ha estat fruit d'una concatenació de fets i d'actituds personals: "Sempre he volgut col·laborar en expressions del catalanisme. Sóc subscriptor de l'*Avui* des del primer dia, em vaig fer membre de l'Òmnium Cultural, em vaig implicar en mil i una iniciatives... En paral·lel jo mai deixava de seguir el Barça i la penya, i en un moment donat vaig conèixer en Joan Laporta". Va ser en un seminari posterior a la carrera de Dret, que tots dos van estudiar. Comptaven uns vint-i-tres anys i Laporta seia just darrere de Franquesa. A partir d'aquells anys d'estudi i de diversió han mantingut una amistat d'anys que va acabar implicant-lo en l'actual projecte del president al capdavant del FC Barcelona.
La seva implicació en l'àrea directiva del club s'emmarca, evidentment, en el seu orgull de pertànyer a una entitat esportiva com el Barça, però molt especialment en la consciència que calia retornar al club la seva marca de catalanitat: "En el projecte Laporta es troben els dos factors, perquè ens hem marcat com a objectiu recuperar el Barça com a club de referència i com a element en defensa de Catalunya, que això mai és fer política."
És el directiu responsable de la gestió de l'àrea patrimonial i immobiliària, un ampli ventall que va des de les instal·lacions del club fins a qüestions referents al sòl, i que comprèn des de qüestions d'urbanisme a execució de projectes.
Franquesa destaca que "a més del Camp Nou, el Barça té un patrimoni important pel qual cal vetllar i optimitzar-lo des d'un punt de vista qualitatiu i quantitatiu, ja que s'ha de revaloritzar i s'ha de fer que creixi en metres quadrats". Per a ell és una tasca apassionant, on s'hi sent còmode, ja que professionalment i familiarment prové del món de la construcció i hi ha treballat en molt variats registres, des de l'àmbit de la consultoria fins a l'industrial.
Té clar que "gestionar un patrimoni immobiliari d'una entitat com el Barça és una gran responsabilitat; és un coixí que garanteix sempre que el club tingui una base per fonamentar molts projectes". I a la consciència d'aquesta responsabilitat de futur, també hi suma la responsabilitat d'estar treballant amb el patrimoni dels socis blaugrana. A més, assegura que el fet que actualment el Barça sigui una referència planetària, a nivell esportiu, social i econòmic, obliga els responsables del club a ser innovadors en l'àrea patrimonial. I ho resumeix amb una frase que és tota una declaració de principis: "Quan el Barça fa urbanisme també ha de ser més que un club"

Imatge que oferia el Camp Nou amb la seva primera il·luminació.

AQUELLA NIT DE FUTBOL ENLLUERNANT

TEXT: Txemi Terés | FOTOS: Arxiu FCB

El 23 de setembre del 1959, gairebé dos anys després de la seva inauguració, l'estadi del FC Barcelona va posar en marxa un nou sistema d'il·luminació artificial que en aquella època va ser l'enveja de tot el món futbolístic. Aquella nit màgica europea els espectadors van quedar enlluernats no tan sols per aquell espectacle lumínic, sinó també per la golejada (6-2) que l'equip va endossar al CDNA de Sofia

El Camp Nou es vestia per primer cop de gala i oferia a tots els espectadors la nova visió d'un estadi que, fins aquell moment, només s'havia pogut gaudir amb llum natural. Ja feia dos anys de la inauguració i faltava la cirereta del pastís. Per tal que lluís al màxim, es va escollir un partit de Copa d'Europa. Era el 23 de setembre de l'any 1959 i aquella nit el Barça dels Ramallets, Olivella, Gensana, Kubala i Suárez disputava la tornada de la segona eliminatòria davant el CDNA de Bulgària. El 2-2 de l'anada convidava a l'optimisme i tot era a punt per fer gaudir els aficionats.

El resultat (6-2) i el joc de l'equip va deixar a tothom gairebé tan bocabadat com l'espectacle d'un estadi completament il·luminat, quasi màgic, que multiplicava l'espectacularitat de la instal·lació. Testimonis de l'època no es van estar de fer-hi referència. Veus autoritzades com les de Juan Antonio Samaranch, llavors delegat d'educació física i esports, va definir-la com "la millor que mai he vist", mentre que els mem-

bres del comitè organitzador de la competició la qualificaven com "la més espectacular d'Europa, sense cap mena de dubte".

Problemes per a Ramallets

Aquella quasi vuitena meravella del món s'ha d'entendre dins del context tècnic de l'època. La televisió encara era en fase gairebé de proves i la potència que es demanava era a anys llum, mai millor dit, de la que ara es requereix. Les dades són clares. Per il·luminar tot l'estadi, inclòs el terreny de joc i els seus voltants, es van instal·lar un total de 2.000 punts de llum amb una potència de 1.000 kW. Actualment, amb les ampliacions de la instal·lació i les exigències de la televisió l'estadi té situats un total de 11.190 punts de llum amb una potència total de 4.500 kW.

Però aquella novetat també va suposar més d'un ensurt per als jugadors de l'època. Antoni Ramallets, el mític porter blaugrana, recorda que alguns punts de llum l'enlluernaven durant el partit i no el deixaven veure. "Recordo sobretot –explica Ramallets– dos focus a gol nord i dos a gol sud que, segons se situaven, em deixaven sense visió de la pilota". Després del partit, s'encarregava d'avisar els tècnics de la instal·lació perquè ho corregissin.
Tot i això, algun gol es va encaixar per culpa d'aquells focus mal col·locats. Si més no, aquesta era l'excusa que molt hàbilment Ramallets utilitza, en to de broma, per explicar alguna jugada: "Quan em feien un gol una mica estrany jo ja tenia sempre l'argument preparat. O era culpa de l'herba o d'algun d'aquells focus que no m'havia deixat veure"

La televisió mana

Les diferents ampliacions de la il·luminació del Camp Nou han estat marcades, generalment, per les necessitats televisives. L'any 1972 es va augmentar potència i punts de llum per tal de satisfer la irrupció de la televisió en color. Deu anys després es va dur a terme una segona millora coincidint amb l'ampliació de l'estadi amb motiu del Mundial de 1982. La tercera i darrera millora es va inaugurar el dia del partit davant el Brasil, commemoratiu del centenari del club, per tal de complir amb les exigències de la televisió d'alta definició. Amb aquesta darrera reforma s'assegura que una baixada d'intensitat no prevista no faci interrompre cap partit, ja que sempre hi ha un mínim de 800 luxs de potència garantida.

Gustau Biosca aguanta una fotografia seva on se'l veu fent de paleta improvisat a les obres del Camp Nou.

Biosca, el defensa de les Cinc Copes

La línia defensiva del Barça de les Cinc Copes té un protagonista clau, Gustau Biosca. Aquest central va compartir vestidor amb Kubala, Ramallets, César, Basora o Manchón. Junts van liderar una de les etapes més triomfants del FC Barcelona, que va portar el club a construir un nou estadi per tal d'acollir un dels equips més destacats del futbol europeu de la dècada dels 50

TEXT: Anna Segura | FOTO: Bevenrain

Pocs són els jugadors que han tingut la sort de jugar al camp de Les Corts i al Camp Nou vestint la samarreta del FC Barcelona. Entre aquests privilegiats es troba un dels millors centrals de la història del club blaugrana, Gustau Biosca. L'imponent físic i la gran classe dins el terreny de joc van convertir aquest jugador en líder indiscutible de la defensa blaugrana. Els que l'han vist jugar diuen d'ell que era un futbolista contundent, especialista a robar pilotes i a fer passades de llarga distància. En els deu anys que va estar en el primer equip, Biosca va formar part d'un dels equips més exitosos del club formant part del Barça de les Cinc Copes, liderat per Kubala: "Vaig tenir la gran sort de formar part d'aquest equip. Va ser un conjunt inoblidable, amb jugadors com Kubala, que per mi ha estat un dels millors jugadors del món".

Els seus inicis en el club van tenir lloc a les categories inferiors del FC Barcelona, concretament a l'amateur, "ja que aleshores no hi havia juvenils ni tampoc infantils". No va ser fins a la temporada 1949-1950 quan Biosca va fer el salt al primer equip del Barça, iniciant una excepcional trajectòria que només va ser truncada per una greu lesió. Tot i que a les categories inferiors havia ocupat la posició de lateral, quan va arribar al primer equip Biosca va ser canviat de posició: "El meu entrenador, Fernando Daucik, em va posar de central. Sempre he estat un jugador que ha posat molta voluntat sobre el terreny de joc. Quan sortia al camp amb la samarreta del Barça em transformava perquè per a mi aquest club ho era tot".

De Les Corts al Camp Nou

Gustau Biosca és una de les persones que més de prop ha viscut el canvi de Les Corts al Camp Nou. "El canvi d'estadi significava que el club millorava i va ser un orgull per a tots els socis", recorda l'exjugador blaugrana. Tot i que el central de les Cinc Copes s'emociona quan veu *in situ* el Camp Nou, no amaga la seva predilecció per Les Corts: "Era un camp més petit, però acollidor; era com casa nostra. Veure aquest camp animant i cridant "Barça!" t'arribava al fons de l'ànima. El Camp Nou era diferent, però com és lògic la vida evoluciona i era necessari un camp com aquest". Durant la construcció del nou estadi, Biosca s'apropava a veure com anaven les obres. Aquest canvi d'estadi dóna peu a Biosca a parlar de les diferències entre el futbol dels anys 50 i l'actual: "Abans érem 30.000 espectadors i ara som 100.000, i és per això que el futbol s'ha tornat més professional. Tot i que ara hi ha diferent caliu entre el públic, el club mai perdrà aquest esperit, perquè el Barça és quelcom més que futbol". Malgrat estar al corrent de les obres del nou estadi, el 24 de setembre del 1957 Gustau Biosca no va poder jugar el partit inaugural, a causa d'una greu lesió que va fer-se el 2 de juliol del mateix any a Atotxa. El central es va trencar el lligament lateral intern, el menisc intern i el lligament encreuat anterior, és a dir, es va fer una tríada interna. Malgrat la greu lesió, Biosca va ser a la inauguració del nou estadi: "No vaig poder jugar, però vaig sortir a fer-me la foto amb la resta de l'equip. Mai oblidaré la gent dempeus ovacionant-me". Els anys següents, el central va intentar recuperar la forma física, però abans de celebrar els 30 anys (1959) es va veure obligat a retirar-se del futbol: "La lesió em va avançar la retirada, tot i que he tingut la sort i la satisfacció de començar i acabar aquí".

Avui dia, és difícil veure en Gustau Biosca per les instal·lacions del Camp Nou: "M'emociono molt quan vinc i els metges no m'ho recomanen, però de tant en tant em trobo amb excompanys per parlar del Barça i així ens traiem aquest 'cuc' de barcelonisme". Amb tot, aquest central dels anys 50 reconeix que alguna vegada va fins on s'aixecava l'antic camp de Les Corts i es queda mirant els pisos construïts més tard, mentre li cau una llàgrima recordant èpoques passades

Deu anys d'èxits al Barça

Gustau Biosca Pagès va néixer a l'Hospitalet de Llobregat el 29 de febrer del 1928. La temporada 1949-50, el central català va debutar amb el primer equip i va iniciar una etapa plena d'èxits amb dues Lligues (1951-52 i 1952-53), dues Copes Llatines (1949 i 1952), quatre Copes d'Espanya (1950-51, 1951-52, 1952-52 i 1956-57), dues Copes Eva Duarte (1952 i 1953), una Copa Martini Rossi (1951-52) i una Copa de Fires (1955-58). Al 1959 va arribar la seva retirada dels terrenys de joc abans d'hora a causa d'una greu lesió, i Biosca tancava una etapa amb 187 partits i 18 gols amb la samarreta blaugrana. El club li va oferir un partit d'homenatge, juntament amb Gonzalvo III, el 7 de febrer del 1962, on l'equip blaugrana es va enfrontar al Peñarol de Montevideo.

L'enigma anterior: A quina secció del club se li va prohibir vestir de blaugrana i se li va confiscar el seu terreny de joc natural?

La Pista: Es tracta d'una secció del FC Barcelona que ja no existeix.
La Solució: El tennis.
Nom del guanyador: Clara Terré Llorens. Sòcia número 76504. Rebrà una samarreta signada.

EL NOSTRE TENNIS, EL GRAN DESCONEGUT

TEXT: Josep Maria Ducamp | FOTO: Arxiu FCB

El Barça va néixer, tots ho sabem, com un club de futbol. Aquesta ha estat, doncs, la seva principal raó d'existir. Però també ha esdevingut una referència en moltes altres especialitats esportives. El tennis, malgrat la seva curta vida –deu anys en total– n'ha estat un exemple

En els llibres que fins ara s'han estat publicant sobre el tennis i la seva relació amb el Barça s'hi fan ben poques referències. O per dirho clarament, gairebé cap. I és ben cert que el nostre club va fundar, el maig del 1926, oficialment, la secció d'aquest esport, que va ser molt practicat des de començament del segle XX, per bona part dels associats, que ho eren, tanmateix, de diversos clubs de la ciutat i de manera especial del R.C.T. Barcelona-1899, ambdues societats fundades el mateix any.
Els membres d'aquesta secció del FC Barcelona, però, eren fonamentalment socis de la nostra entitat que, per tal de no suposar una càrrega econòmica, pagaven una quota extraordinària que permetia cobrir les despeses de conservació de les pistes que es van instal·lar al barri de la Salut. I a la vegada podien disposar d'un entrenador professional vingut d'Alemanya, el senyor F.W. Nielsen, que s'encarregava d'ensenyar als practicants un esport poc conegut encara i que no va arribar al gran públic fins a mitjans dels anys seixanta.
L'any 1929 l'Associació Catalana de Lawn-Tennis –la primera Federació a Espanya va néixer com Asociación de Lawn-Tennis de Bar-

El Palau Blaugrana, en un dels partits que s'hi van jugar en els primers anys de la dècada dels setanta.

celona, el 1903– atorgà al FC Barcelona l'organització dels campionats generals de Catalunya amb gran èxit de públic i de participants. Amb motiu d'aquesta efemèride, als terrenys propis de La Salut el club va inaugurar una pista dedicada exclusivament als partits individuals, que només tenien els grans clubs anglesos i d'altres dels més afamats del continent europeu. Durant molts anys, va ser l'única d'aquestes característiques que hi havia a Espanya.
La quantitat de jugadors que van participar en aquells campionats obligava a una durada de dues setmanes, des del 30 de novembre fins al 15 de desembre, atès que es jugaven fins a dotze proves en total, per a jugadors de primera, segona i tercera categoria i també campionats per a júniors i escolars. L'any 1921 es van establir les diverses categories de jugadors i es va

Durant deu anys, abans que esclatés la Guerra Civil, el tennis va ser una de les seccions del club

instituir el campionat oficial de Catalunya a partir d'un concurs que inicialment es va anomenar "Concurso Regional".
Aquest títol de campió de Catalunya per equips el va guanyar el FC Barcelona l'any 1932 amb els senyors Andreu, Boter, Duran, Forcadell, Marcel Gamper, Sabater, Sindreu i Tormo i les senyoretes Cera, Durall, Escuder, Fontrodona, Lúria, Ramoneda i Torres. El nom de Marcel Gamper ja ens fa pensar que era el fill del fundador, quan segons diuen alguns veterans que creuen recordar-ho, Joan Gamper jugava en els equips… del RC Tennis Barcelona.
També es fa referència al fet que l'equip campió no va poder vestir de blaugrana i va fer-ho de blanc. No cal donar-hi més voltes, encara que el color blanc sempre porti d'altres records als aficionats blaugrana. Fins que als anys setanta del segle passat, jugadors emblemàtics com Arthur Ashe, i algun altre, no van insistir a vestir colors pastel i la Federació Internacional va acabar per autoritzar-ho, al tennis només s'hi podia jugar vestit de blanc, sense cap excepció. Per la mateixa raó que els homes jugaven amb pantaló llarg fins que anys més tard, l'anglès Auston es va convertir en el primer que va jugar amb pantaló curt, a l'Estat espanyol.

La CNT-FAI confisca les pistes

El 1935 un altre entrenador alemany, H.W.Friedler, va substituir Nielsen, però poc després va esclatar la Guerra Civil. A finals de juliol, uns milicians de la CNT-FAI van confiscar les pistes de La Salut, que no es van poder recuperar fins a la finalització del conflicte armat, ja sota la presidència del Marqués de la Mesa de Asta. Però com que en resultava econòmicament costosa la restauració, el Consell Directiu va prendre l'acord de dissoldre la secció.
Força més tard, a l'octubre del 1970 hi va haver al Reial Club de Polo una reunió del president Agustí Montal Costa, amb el tot just nomenat president de la Federació Espanyola de Tennis, en Pau Llorens, que és soci del Barça, en què es va tractar de la possibilitat de recuperar la secció de tennis però amb un caire ben diferent. Un gran barcelonista, Josep Rojas, capità a la vegada de l'equip de Copa Galea de tennis, havia parlat amb els millors tennistes del moment (amb Manolo Orantes, Josep Lluís Arilla i Joan Gisbert al capdavant), per formar un equip professional d'aquest esport amb l'escut i els colors del Barça. Pau Llorens va aconsellar que mentre no es tinguessin uns terrenys propis i adequats, no ho veia gaire convenient. A més, la idea no semblava agradar tampoc als clubs més importants del món del tennis. I per tant no es va recuperar una secció que havia durat deu anys. Amb tot, el recentment construït Palau Blaugrana va donar cabuda a algun partit d'aquesta modalitat ▫

EL NOU ENIGMA

Qui era el porter de l'equip que va guanyar la primera Copa d'Europa aconseguida pel FC Barcelona?

LA PISTA:
Va jugar al Barça set anys.

Les respostes s'han de fer arribar, fent constar el nom i el número de soci, a:
Correu: Revista Barça. Av. d'Arístides Maillol, s/n, 08028 Barcelona
Correu electrònic: revista@fcbarcelona.cat

Centre de Documentació Barcelonista
Coordinació: David Saura

El partit més difícil del Barça

és a punt de començar

MÉS QUE UN CONSERGE

Conegut com a *Avi Torres*, Manuel Torres va ser durant més de cinquanta anys el conserge dels camps d'Indústria i de Les Corts. El 1954 el van voler retirar però ell va continuar a Les Corts fins pràcticament la seva mort

Manuel Torres (a l'esquerra), parlant amb Pauldi Hofmann, entrenador del First de Viena, al camp de Les Corts.

TEXT: Manel Tomàs | FOTOS: Arxiu FCB

Nascut el 7 d'octubre del 1874 a Tronchón (Terol), Torres va arribar als 19 anys a Barcelona, on va trobar feina en un forn de pa. Poc després, l'any 1895 va marxar a combatre a la Guerra de Cuba, on hi va estar tres anys i va ser ferit a la cama. De tornada a la Ciutat Comtal, va néixer la seva vinculació amb el nounat FC Barcelona gràcies a la seva amistat amb Joan Espallargues, el conserge del camp de la carretera d'Horta (1901-1905) i del camp de Muntaner (1905-1909).

Al nou terreny del carrer de la Indústria (1909-1922) va començar fent tasques eventuals de paleta i porter. Va ser l'any 1911 quan a causa de la marxa d'Espallargues va ser nomenat conserge del camp a proposta del vicepresident Joaquim Peris de Vargas i amb un sou de 25 pessetes al mes. La seva tasca consistia a fer de tot: ell era conserge, porter, controlador d'entrades, taquiller, massatgista, fuster, lampista, electricista, jardiner, etc. Fins i tot va arribar a descobrir nous jugadors per al FC Barcelona en aquells temps heroics del futbol. La veritat és que tenia temps amb escreix: la seva jornada laboral començava a les sis del matí i acabava a les deu de la nit.

L'habitació del mateix camp d'Indústria on vivia amb la seva dona feia les funcions de restaurant, vestidor i infermeria, i allí hi van néixer els seus fills. Abans dels partits, els jugadors del Barça dinaven a casa seva i el menú sempre era el mateix: bistec amb patates fregides, truita i tant vi de disset graus com volien. D'altra banda, una de les seves funcions era vigilar els murs del camp per tal d'evitar que la canalla es colés. Un dels nens més entremaliats es deia Josep Samitier, que va arribar a fer-se amic de Torres quan aquest va descobrir la seva forta vocació barcelonista.

A principis del 1922 Torres va convèncer el tresorer barcelonista, Lluís Jover, de la idoneïtat dels terrenys de Can Guerra per tal de bastir el camp de Les Corts, que va ser inaugurat el 20 de maig del mateix any. Al nou estadi continuaria fent les seves tasques habituals de conserge polivalent.

Tants anys de dedicació van merèixer un emotiu homenatge, que va tenir lloc a Les Corts el 2 de setembre del 1954 amb un partit entre el Barça i el VFB Stuttgart. Tanmateix, als seus dinàmics 80 anys no va acceptar de bon grat la jubilació i va exercir les seves funcions pràcticament fins a la seva mort. Així, el 2 de desembre del 1960 la Junta directiva barcelonista va informar que Torres estava a punt de complir els 50 anys al servei del club. Pocs anys després, el 7 de juny del 1965, va morir a Barcelona

> *Torres era molt estimat per jugadors i directius, que el veien com l'avi entranyable que tenia cura dels camps del FC Barcelona amb total dedicació*

El descobridor de la primera pedra de Les Corts

El 1929 es va haver de rebaixar el terreny de joc de Les Corts. Torres es va posar mans a l'obra i al poc temps va topar amb un objecte dur, que va resultar ser la primera pedra del camp. No sabent què fer amb ella, va decidir guardar-la en un traster. El 1954 la Comissió del Camp Nou, que buscava una pedra que tingués un cert simbolisme, va preguntar a Torres si sabia on era enterrada la primera pedra de Les Corts. Aquest va contestar que era en un magatzem. Fou així com aquell any es va col·locar la primera pedra del Camp Nou... per segona vegada.

Nova imatge i més continguts

Barça TV online

Sensacions audiovisuals a l'ordinador

Durant el mes d'abril, el lloc web del club oferirà, integrat en la seva plataforma, un nou servei als internautes, que vol convertir-se en la referència dels continguts audiovisuals del FC Barcelona. Es tracta de Barça TV Online, on es podrà accedir a un nou mitjà per consultar els continguts audiovisuals del club més exclusius, independentment de l'horari i del lloc d'accés.
Amb el format de vídeo sota demanda, es podrà veure tota l'actualitat blaugrana a través d'un munt de continguts en format de vídeo, com ara el resum dels partits, programes de producció pròpia de Barça TV (*L'habitació dels miralls, Promeses, Contra qui juguem*...), seguiment del futbol base, partits històrics o informació actualitzada de les seccions. En cada cas, l'usuari podrà seleccionar els vídeos i el moment en què els vol consultar, triant entre una àmplia graella de continguts. Aquests vídeos seran complementaris als que ja s'ofereixen en obert al lloc web del club, que bàsicament recull les rodes de premsa i els resums dels entrenaments.
Barça TV Online, que començarà a funcionar a finals d'abril, serà un producte exclusiu de subscripció, que comptarà amb una oferta específica per als socis del club. Els internautes que estiguin interessats en aquest nou servei poden fer un tast, a través de www.fcbarcelona.cat, dels vídeos que ben aviat estaran a la seva disposició. Barça TV Online es podrà consultar en català, castellà i anglès.

Des de finals de març, www.fcbarcelona.cat ofereix noves sensacions als aficionats del Barça que volen estar informats de manera permanent de l'actualitat blaugrana. Una de les principals novetats de la nova versió de fcbarcelona.cat és l'ampliació dels continguts i la seva organització en els àmbits club, futbol, les quatre seccions professionals (bàsquet, handbol, hoquei patins i futbol sala) i un darrer dedicat a les seccions no professionals. A diferència de l'anterior versió, això permet que l'usuari trobi agrupats tots els continguts del seu esport preferit, amb un apartat destacat tant per a les notícies com per als continguts corporatius. La incorporació d'arxius de vídeos és una altra de les principals novetats del lloc web del club, que fa una aposta decidida per les noves tecnologies. Diàriament, els usuaris podran gaudir de continguts multimèdia sobre la informació del primer equip de futbol, especialment pel que fa referència als entrenaments i les rodes de premsa dels jugadors. A més, pròximament, a Barça TV Online s'ampliarà la disponibilitat de continguts de vídeo exclusius, més enllà de l'activitat diària.

El dia a dia de la Fundació també té visibilitat en la nova versió de www.fcbarcelona.cat. La tasca social desenvolupada per aquest ens, així com l'explicació dels diferents programes i projectes desenvolupats, centren l'interès d'una secció que també incideix especialment en l'acord amb l'Unicef.

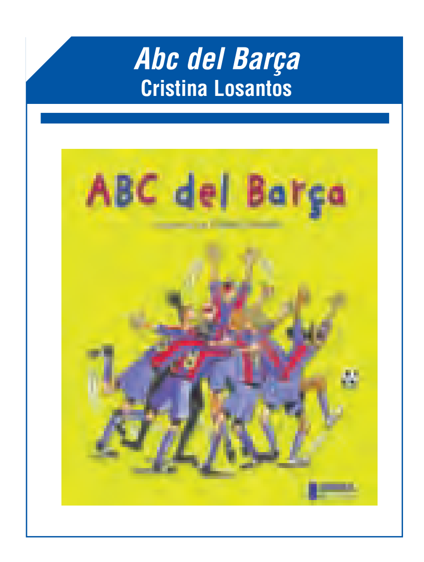
Les Penyes i els socis

Les Penyes del club també estrenen un espai en el *site* del club. Ara, es poden consultar les últimes notícies de les celebracions de les penyes, en un apartat d'actualitat que estarà permanentment al dia, així com l'agenda d'activitats, per conèixer totes les celebracions. També es pot consultar tota la informació de servei necessària per al contacte habitual entre les Penyes i el club.
Els socis mantenen el seu punt de contacte directe amb el club, tal com succeïa fins ara en el site dedicat a El Gran Repte. Les gestions més habituals, els avantatges, els serveis i les noves promocions exclusives formen part d'una secció que ha crescut en contingut, tal com també ha passat amb els serveis exclusius per a les empreses

Llibres blaugrana per Sant Jordi

TEXT: Anna Segura | FOTOS: Bevenrain

Abc del Barça
Cristina Losantos

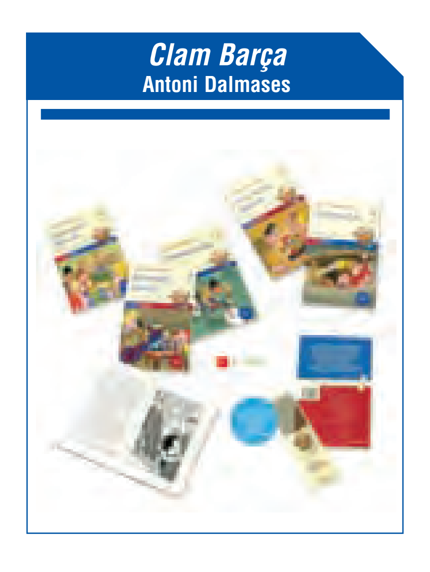
L'escriptora Cristina Losantos presenta el llibre *Abc del Barça*, un abecedari del FC Barcelona perquè els més petits coneguin una mica més el club. L'obra vincula cada lletra amb un concepte relacionat amb el Barça. D'aquesta manera amb la lletra A l'Avi del Barça, la B de banderes blaugranas... fins a la Z del zero a cinc que el Barça va marcar al Reial Madrid el 1974.

Barça Toons Cracks

Barça Toons Cracks és una col·lecció de contes biogràfics dels jugadors del FC Barcelona. Cada títol repassa de manera monogràfica la vida i anècdotes dels jugadors blaugranas. Amb unes narracions molts documentades, els més petits poden conèixer on va néixer en Ronaldinho, quina va ser l'escola del Messi, on va aprendre a jugar a futbol l'Eto'o...

Clam Barça
Antoni Dalmases

Antoni Dalmases presenta amb el seu llibre una col·lecció de novel·les d'aventura, humor i casos per resoldre protagonitzats pels membres del *Clam Barça*, una colla de nois i noies que viuen moltes peripècies que no decebran els seguidors barcelonistes. Es tracta d'una obra escrita amb agilitat, efectivitat i sentit de l'humor. Les il·lustracions són de Pep Brocal.

Contes Blaugrana
Josep M. Fonalleras

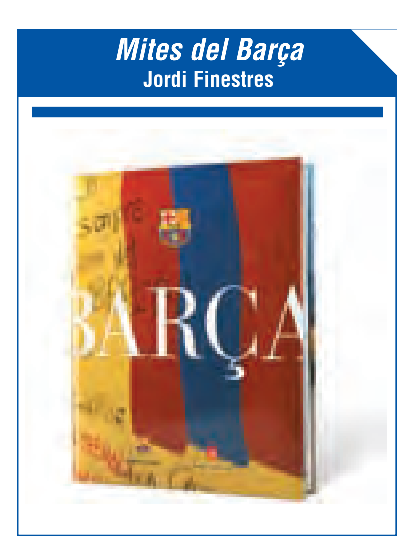
Contes Blaugrana, de Josep M. Fonalleras i il·lustrat per Jordi Vila, és una sèrie de contes que exploren, a partir d'un personatge, l'emoció d'un partit de futbol a peu de grada, l'adhesió incondicional a l'equip, el record dels moments mítics d'una llarga tradició barcelonista..., que han marcat d'alguna manera la vida dels protagonistes.

Barça!
Jordi Finestres

El llibre *Barça!* de Jordi Finestres és un homenatge als sentiments, la història i els valors del FC Barcelona que permetrà veure el recorregut del club blaugrana fins als nostres dies. Aquesta obra de més de 300 pàgines és un recull d'imatges dels fotògrafs Jordi Play i Marc Vila que vol mostrar l'essència de l'entitat, des d'una perspectiva més cultural.

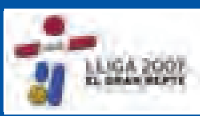
Mites del Barça
Jordi Finestres

Jordi Finestres també es l'autor de l'obra *Mites del Barça*. Aquest és un llibre de gran valor històric i sentimental on es troben les fotografies dels millors jugadors del Barça, els partit memorables, els títols més preuats... Passat i present s'uneixen en aquest llibre per mostrar la història i els èxits esportius que han convertit el FC Barcelona en un referent.

Tots aquests llibres els trobareu disponibles a la FCBotiga Megastore amb un 5% de descompte per als socis.

AVANTATGES I SERVEIS DEL

Torna la Lliga El Gran Repte

Aquest juliol torna la Lliga El Gran Repte, una Lliga que organitza en exclusiva el FC Barcelona per als seus socis. Enguany, ja serà la quarta edició d'aquest torneig on els socis més petits, els sèniors i els veterans tenen l'oportunitat de competir, jugant sempre amb el *fair-play* com a bandera, per arribar a una final molt especial per a qualsevol barcelonista. Una final que es jugarà al Camp Nou, i en què els finalistes sortiran des del túnel de vestidors, vestint la samarreta del Barça i amb l'himne del seu club com a banda sonora. Aquesta final desitjada es jugarà el cap de setmana del 28 i 29 de juliol (dia per confirmar).

La Lliga començarà el 25 de juny. A partir d'aleshores es jugaran partits cada dia, de dilluns a divendres, de 20 a 23 hores. Els partits consten de dues parts de 25 minuts i els participants tindran a l'abast un calendari per poder estar al dia en tot moment de la competició. Un calendari que, com cada any, es farà per sorteig. Des de l'organització es formaran els equips de manera aleatòria entre tots els inscrits a nivell individual, ja que la inscripció es pot fer per equips o a nivell individual.

Augment de participants

A la primera edició es van inscriure 400 persones, i aquesta xifra ha anat augmentant any rere any. La temporada passada es va arribar a gairebé 900 socis i sòcies en les diferents categories. La Lliga El Gran Repte compta com cada any amb les categories d'aleví, infantil, cadet, juvenil, femení, sènior i veterans. Els sèniors i veterans jugaran els partits en la modalitat de futbol 11, mentre la resta de categories disputaran partits de futbol 7.

Les inscripcions s'obriran el 30 d'abril a l'Oficina d'Atenció al Barcelonista (OAB-Camp Nou). L'horari és de dilluns a dissabte, de 9 del matí a 9 de la nit. També es pot fer la reservaa través del telèfon, a partir del 16 d'abril, trucant al número del club 902 1899 00, i s'hauran de fer efectives abans de 15 dies. La data límit de les inscripcions serà divendres 25 de maig. El preu per categoria femenina, sènior i veterans és de 39€ per participant.

COMPETICIÓ NOVA EN LES CATEGORIES INFERIORS

Els més menuts també juguen i per això aquest any, per facilitar la participació en categories inferiors, s'ha organitzat un torneig de dos dies que es jugarà durant l'última setmana de juliol. La final del torneig serà al Camp Nou, el mateix dia que la resta de categories. El preu d'aquestes inscripcions serà de 5€ per participant en les categories d'aleví, infantil, cadet i juvenil. Els socis més joves que hi poden participar han d'haver nascut a partir del 1996.

FC BARCELONA

T'HO ESTÀ DEMANANT A CRITS!!

FCBARCELONA

Els socis nadons són notícia

Els nadons d'entre 0 i 12 mesos d'edat que es fan socis del club reben una cistella nadó amb el seu carnet de soci i entren en el programa *Creix amb el Barça*. A banda d'aquests regals, ara els nous socis nadons tenen la possibilitat que la seva fotografia surti publicada als diaris esportius *Sport* i *Mundo Deportivo*. Perquè la fotografia surti publicada, els pares o tutors ho han d'autoritzar en el mateix moment de l'alta, tant si es fa a través del telèfon 902 1899 00 o del lloc web www.fcbarcelona.cat. En aquest últim cas caldrà enviar un correu electrònic a l'adreça oab@fcbarcelona.cat fent explícita aquesta autorització.

Possible sorteig

Gairebé 300 nadons es fan socis del club cada mes, així que en el cas que la demanda de sol·licituds rebudes superi la disponibilitat, es realitzarà un sorteig entre les peticions.

L'Agenda Cultural

Villarroel Teatre: Sessió exclusiva per als socis de l'obra còmica de teatre *Els Hereus* a l'abril. Cicle Familiar al Poliorama: Durant el mes de maig, el Barça oferta l'obra *El Follet Valent*, emmarcada dins del cicle infantil que el club ofereix als més menuts.
Caixaforum: Cinema d'animació per a tots els públics. Entrada gratuïta per assistir als 'Caps de setmana en família'. Carnet de la Mediateca per als més joves.
Fundació Miró: Exposicions temporals amb visita guiada per als socis. El mes de maig: *Claes Oldenburg & Coosje van Bruggen*. Els espectadors podran veure així de ben a prop, tot el procés creatiu de l'escultura *Mistos*, instal·lada el 1991 a la Vall d'Hebron.
Palau de la Música: Al maig *El llac dels cignes*, de P.I. Txaikovski amb un 20% per als socis del Barça.

SERVEIS

902 1899 00
www.fcbarcelona.cat

SEU SOCIAL
Tel: 902 1899 00 · Fax: 93 411 22 19
Avinguda d'Arístides Maillol, s/n.
08028 Barcelona

OFICINA D'ATENCIÓ AL BARCELONISTA (OAB - Camp Nou)
oab@fcbarcelona.cat
HORARIS
› De dilluns a dissabte, de 9 a 21 h.
Diumenges de Lliga, des de dues hores abans del partit.

TAQUILLES
HORARIS
› Taquilles principals (accés 14)
De dilluns a dijous, de 9 a 13.30 i de 15.30 a 18 h.
Divendres, de 9 a 14.30 h.
Dissabtes (només quan hi ha partit) de 9 a 13.30h.
› Taquilles Boulevard (accessos 7/9)
De dilluns a dissabte, de 10 a 18'15 h.
Diumenges de 10 a 14'15 h.
› Taquilles del camp (a la zona dels gols)
Des de les 11 h fins que comença el partit.

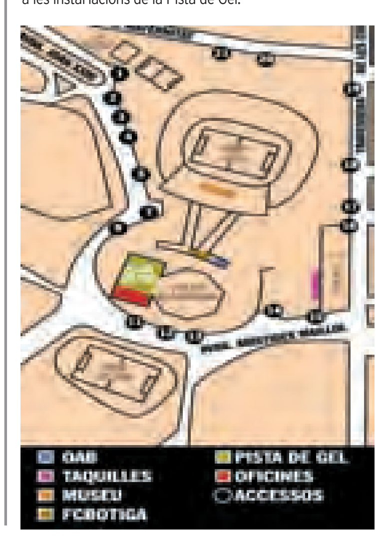
MUSEU FC BARCELONA (gratuït per als socis)
museu@fcbarcelona.cat
HORARIS DE VISITA DES DEL 2 D'ABRIL FINS EL 28 D'OCTUBRE
› De dilluns a dissabte, de 10 a 20.00 h. - Tour Camp Nou fins a les 19.00h.
Diumenges i festius, de 10 a 14.30 h. - Tour Camp Nou fins a les 13.30h.
L' 1/1, 6/1 i 25/12, romandrà tancat. Aparcament Gratuït.
PREUS
› Socis del FC Barcelona: l'entrada al Museu i al Tour de l'estadi és gratuïta.
Públic: Museu 7 euros i Museu + Tour estadi 11 euros
Infantil (fins a 13 anys): Museu 5,60 euros i Museu + Tour estadi 8,80 euros

CENTRE DE DOCUMENTACIÓ I ESTUDIS FCB
centre.documentacio@fcbarcelona.cat
L'accés és lliure. El públic, però, l'han de concertar al telèfon: 93 496 36 12.
HORARIS
› Atenció al públic: de dilluns a dijous, de 10 a 14 i de 16 a 18.30 h. Els divendres de 10 a 15 h.

FCBOTIGA (5% descompte socis, 10% Botiga Online)
fcbotiga@fcbmerchandising.com
Tel: 93 409 02 71
HORARIS
› De dilluns a dissabte, de 10 a 19 h.
Diumenges, de 10.30 a 14.30 h.

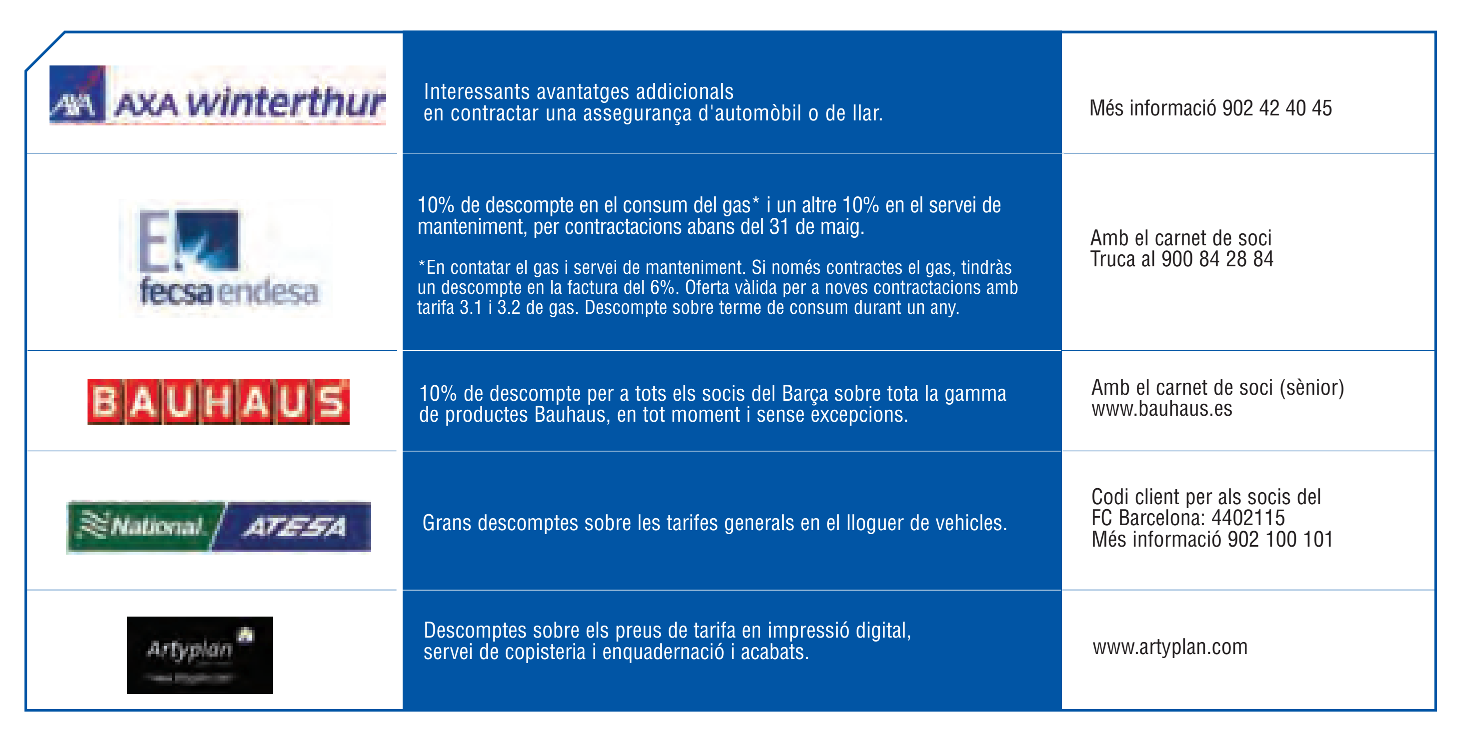
PISTA DE GEL (25% descompte socis)
pistadegel@fcbarcelona.cat
HORARIS
› Dilluns, dimarts i dijous de 10 a 14 i de 16 a 18 h.
Dimecres i divendres de 10 a 14 i de 16 a 20 h.
Dissabtes, diumenges i festius de 10.30 a 14 h i de 17 a 20.30 h.
PREUS (l'entrada inclou el lloguer dels patins):
› Socis FC Barcelona 7,20 euros; Públic 9,80 euros

NOTA: Per patinar és obligatori l'ús de guants. Se'n poden llogar a les instal·lacions de la Pista de Gel.

ELS DESCOMPTES PER ALS SOCIS

Els socis tenen avantatges en la compra o utilització dels serveis de patrocinadors i empreses col·laboradores. Treu-li partit al teu carnet!

Empresa	Descompte	Informació
AXA winterthur	Interessants avantatges addicionals en contractar una assegurança d'automòbil o de llar.	Més informació 902 42 40 45
fecsa endesa	10% de descompte en el consum del gas* i un altre 10% en el servei de manteniment, per contractacions abans del 31 de maig. *En contatar el gas i servei de manteniment. Si només contractes el gas, tindràs un descompte en la factura del 6%. Oferta vàlida per a noves contractacions amb tarifa 3.1 i 3.2 de gas. Descompte sobre terme de consum durant un any.	Amb el carnet de soci Truca al 900 84 28 84
BAUHAUS	10% de descompte per a tots els socis del Barça sobre tota la gamma de productes Bauhaus, en tot moment i sense excepcions.	Amb el carnet de soci (sènior) www.bauhaus.es
National ATESA	Grans descomptes sobre les tarifes generals en el lloguer de vehicles.	Codi client per als socis del FC Barcelona: 4402115 Més informació 902 100 101
Artyplan	Descomptes sobre els preus de tarifa en impressió digital, servei de copisteria i enquadernació i acabats.	www.artyplan.com

ACORDS

Emporta't una màquina de cafè d'última generació (valorada en 200 €), per la compra del primer lot monodosi de cafè i te, per només 59 €. Truca al 902 222 216 o visita www.saborbianchi.com/fcb

10% forfet hivern
i una sessió de jump gratuïta (excepte del 25 desembre al 6 de gener)

3€ de descompte en:
- Entrada Completa
- Entrada Emblemàtica
- Entrada de menors de 120 cm

En les visites guiades
2x1 en el preu de les entrades

10% de descompte
en les entrades

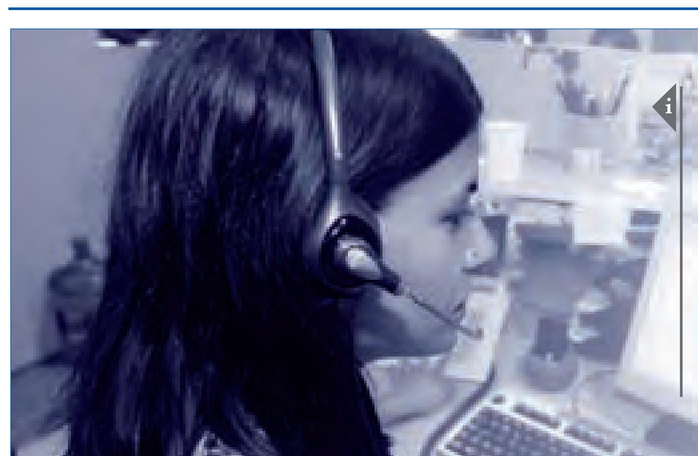

5% de descompte
en els productes a Catalunya

DESCOMPTES AL CLUB

Sales i espais:
30% de descompte en el lloguer de sales i altres espais emblemàtics del club.

Camp de futbol 7:
30% de descompte en el lloguer dels camps de futbol 7 de les instal·lacions del Camp Nou.

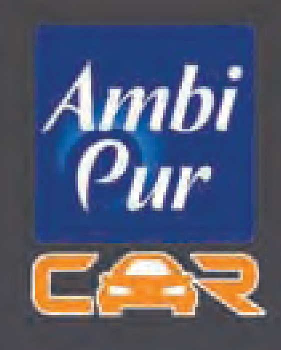
ACTUALITZA LES TEVES DADES

Has canviat d'adreça?
T'has canviat l''e-mail' o el mòbil?

Que no se t'escapi res!
No oblidis que pots estar deixant de rebre informació oficial important del club o avantatges exclusius com són els que ofereixen la REVISTA BARÇA, el talonari FCB Descomptes, o els sms gratuïts, entre molt d'altres.

Com fer-ho?
És molt fàcil. Hi ha tres maneres d'actualitzar les teves dades: trucant al telèfon del club, el 902 1899 00, enviant un correu electrònic a l'adreça oab@fcbarcelona.cat o bé anant personalment a l'Oficina d'Atenció al Barcelonista.

Estigues atent als diferents esdeveniments i actes que aniran sorgint durant la temporada amb descomptes especials per als socis. Informa't al butlletí electrònic i a lloc web del club: **www.fcbarcelona.cat**

Ho portes al cor i ara al cotxe

PROMOCIÓ AMBI PUR CAR CARÀTULES DE FUTBOL.

**EMPORTA-TE-LES GRATIS A CADA PACK.
SENT ELS TEUS COLORS ALLÀ ON VAGIS.**

